

Trúc mã không thanh mai

Contents

Trúc mã không thanh mai	1
1. 0	2
2. 1	3
3. 2	5
4. 3	7
5. 4	10
6. 5	12
7. 6	14
8. 7	16
9. 8	18
10. 9	20
11. 10	22
12. 11	25
13. 12	28
14. 13	30
15. 14	32
16. 15	33
17. 16	35
18. 17	37
19. 18	39
20. 19	41
21. 20	44
22. 21	46

Trúc mã không thanh mai

Giới thiệu

Tác giả: Thập Tứ Khuyết Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt Link: tuenguyet.byethost18.com.

1. 0

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

1.

“Cái gì? Người muốn ta cùng người đi tìm Liễu Họa Niên?”. Tô Tiểu Bạch liếc nhìn ta bằng vẻ mặt không dám tin, hàng mi xem ra còn đẹp hơn của nữ nhân khê chau lại, ngay cả chén rượu lưu ly Tiên Lộ Tuyết đang uống dở cũng ngừng lại.

Ta gật gật đầu, vô cùng quả quyết ừ một tiếng.

“Người, không lắm chứ?” Đôi mày đẹp khê nhướng lên, bày ra bộ dáng không cho là đúng, lông mi dày đậm đồng thời rũ xuống, lộ ra vẻ lười nhác ta thường thấy “Dựa vào cái gì muốn ta đi cùng người?”

Ta đoán chắc hẳn sẽ nói những lời này, lập tức bật dậy, nghiêng người qua mặt bàn, túm áo hẳn, sau đó một chân đạp lên bàn, miệng mếu máo, mang theo ba phần thê thảm, ba phần bi thương, ba phần tức giận hợp cùng một phần ai oán nói: “Người-còn-dám-nói! Nếu không phải người vì vinh hoa phú quý muốn kết hôn cùng công chúa, dám hủy bỏ hôn ước với ta, ta làm sao đến nông nỗi bị trở thành trò cười của mọi người, đến nay vẫn không gả đi được? Nếu ta gả không được trở thành nữ nhân quá lứa lỡ thì tất cả là lỗi của người! Hiện tại vất vả lắm ta mới coi trọng một người, nếu như mối lương duyên này có thể thành, người cũng coi như chuộc được tội, bồi đắp lại sự thua thiệt của ta, trong lòng người có thể an tâm một chút, không cần mỗi đêm lại mơ thấy ác mộng, còn ta cũng không bị mọi người chỉ trích, bàn tán, lại có thể gắng cao đầu làm người.” Ta nói một hơi như vậy, không tin hẳn không bị lay động.

Quả nhiên, Tô Tiểu Bạch trong đáy mắt hiện lên vài tia do dự, cuối cùng bình tĩnh hiểu ra, a lên một tiếng.

Ngay khi ta đang mừng thầm trong lòng, hẳn bỗng nghiêng đầu hỏi: “Có điều, người làm sao khẳng định cái tên Liễu cái gì Họa kia sẽ lấy người?”

“Thứ nhất, hẳn tên là Liễu Họa Niên, không phải Liễu cái gì Họa, hẳn chính là tài tử nổi danh nhất Giang Nam, anh hùng, cao thủ cao thủ cao thủ nha!”

“Chưa từng nghe qua.” Hẳn trả lời thật rõ ràng lưu loát.

Ta cười lạnh: “Đồ nhà quê, trừ bỏ ăn uống chơi bời ra người còn biết cái gì? Thứ hai, chỉ cần người đưa ta tìm được hẳn, ta liền có cách làm cho hẳn lấy ta.”

Hàng mi đẹp khê cong lên một cách tò mò, rõ ràng là đang hỏi vì sao. Thế nên ta ho khan một tiếng, quyết định khẳng khái đáp lại nghi hoặc của hẳn: “Đầu tiên, đương nhiên là vì ta đẹp.”

Đôi mắt phượng dài hẹp bỗng tròng lộn, trong đôi mắt đen trong suốt đó phản chiếu lại hình ảnh của ta, ta không chút lảng phí liền soi lấy soi để... ừm, ta quả nhiên là rất đẹp. Khó trách Bang chủ Cự Kinh Bang – Kim Đại Hải kiến thức rộng rãi cũng nói, cái gọi là giang hồ đệ nhất mỹ nhân Lâm Nguyệt Tịch, trừ bỏ lông mày của nàng đậm hơn so với ta một chút, thì nhìn bên ngoài cũng không khác lắm, ngang ngửa nhau.

“Kể đến, ta không những là mỹ nữ, mà còn là tài nữ nữa!”

Đây cũng là sự thật, viện trưởng thư viện Đồng Kế cũng nói đáng tiếc ta là nữ hài tử, bằng không đi thi khóa khảo, khẳng định có thể lọt vào Tam giáp.

“Lại nói, ta chẳng những là mỹ nữ, là tài nữ, mà còn là là phú gia nữ!”

Điểm này càng không phải nói, cha ta cả thiên hạ đều biết chính là người keo kiệt như quý, mà một người keo kiệt như quý làm thế nào nổi danh như vậy, đặc điểm lớn nhất là gì? Là gì? Keo kiệt? Sai lầm rồi! Đặc điểm lớn nhất chính là... nhất định phải rất có tiền, rất có tiền, rất có tiền nha!

“Nhìn xem, ta có dung mạo xinh đẹp hút hồn nam nhân, có tài hoa mà mọi người sùng bái, còn có tài phú mà ai ai cũng tha thiết mơ tới, ta hoàn mỹ như vậy, chỉ cần hấn gặp qua nhất định sẽ thích ta!” Nói tới đây, ta liếc xéo ai đó, hừ lạnh nói: “Cũng chỉ có người hám lợi quên tình, háo danh hoàng thân quốc thích, không có mắt mới bỏ qua một người vợ tuyệt vời như ta. Hừm...”

Hàng mi dài lại rũ xuống, che đi đôi mắt, khóe mắt dường như có chút run rẩy. Ai da, ta biết, tên này đang áy náy, nhưng ta đại nhân đại lượng, vung tay lên nói: “Tóm lại mà nói, người chỉ cần mang ta đi tìm được Liễu Họa Niên, ân oán giữa chúng ta sẽ xóa bỏ, sau này ta sẽ không nói với người khác người bội tình bạc nghĩa nữa. Người cũng có thể an tâm cười công chúa của người!”

Tô Tiểu Bạch buông chén rượu lưu ly trong tay, khẽ thở dài, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Ta vội vàng kêu: “Này này này, người đi đâu đó?”

Hắn quay đầu, lại thở dài: “Còn có thể đi đâu? Đương nhiên phải đi chuẩn bị xe ngựa, sớm chấm dứt ân oán tình cừu giữa chúng ta.”

Ta cười toe toét, vội vàng nhảy chân sáo đuổi theo.

Kỳ thực, từ nhỏ đến lớn, phàm là yêu cầu gì của ta, Tô Tiểu Bạch, à không, ở bên ngoài hắn tên là Tô Hạnh, chưa từng từ chối.

Hắn thường xuyên thở dài, thường xuyên lộ ra một bộ mặt bất đắc dĩ, lười nhác, đau đầu, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn giúp ta làm tốt mọi chuyện. Cho nên, nói tóm lại, ta vẫn rất hài lòng đối với vị hôn phu trước đây.

Bởi vậy, đối với việc năm trước hắn đột nhiên yêu cầu từ hôn, ta bị sốc một thời gian, bất quá rất nhanh sau đó cũng nghĩ thông. Ta và hắn, thật sự quá quen thuộc, ngay cả bộ dáng chảy nước mũi của đối phương cũng có thể nhớ rõ, ngược lại bắt đầu không nảy sinh ra được tình yêu nam nữ. Bởi vậy, nếu cần phải lui liên lui, phu quân của ta hử, nhất định phải giống như Liễu Họa Niên mới chấn kinh thiên hạ, võ công cao cường lại là nam nhi có lòng tốt trượng nghĩa tể thế, thực sự là hảo hán, thực sự là anh hùng.

Về phần Tô Tiểu Bạch, nghe nói cũng rất nổi tiếng trong giang hồ, bất quá, đều là tiếng xấu, cái gì mà tính tình âm hiểm khó đoán, vui buồn thất thường, tâm ngoan thủ lạt, ý chí sắt đá, có thù tất báo, giảo hoạt thần bí, đa mưu túc trí vân vân và vân vân...

Ta cảm thấy, người đời nếu không phải nhận sai người, thì là quá đề cao hắn.

Tô Tiểu Bạch chính là Tô Tiểu Bạch.

Từ nhỏ đã bị đại tiểu thư của Phương Hoàng sơn trang – Hướng Ti Vũ – cũng chính là ta, thường xuyên bắt nạt, chỉ có một tiểu Bạch.

2. 1

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

2.

Gió hiu hiu thổi, ngựa chạy thong dong, chim hót ríu rít, bánh xe lăn lục cục.

“A, cuộc đời thật đẹp sao.” Ta tựa vào cửa sổ bên hông xe, tự đáy lòng thốt lên đầy cảm khái.

Tô Tiểu Bạch ngồi bên ngoài đánh xe, đưa tay lên kéo mũ xuống, đồng thời vẽ mặt kỳ lạ lẩn tránh tầm mắt người đi đường, đuôi lông mày hơi run run... Thôi ta biết rồi, hẳn lại đang tự ti.

“Tiểu Bạch, sao người không muốn xa phu mà lại muốn tự mình đánh xe vậy?”

Hắn nghĩ nghĩ, hỏi ngược lại ta: “Còn người vì sao không mang theo nha hoàn đi cùng?”

Ta trừng mắt nhìn về phía hắn, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Này này, ta là đang đi tìm vị hôn phu, làm sao có thể mang nha hoàn đi cùng? Đó gọi là ngã một lần khôn hơn một chút, nha hoàn là loại sinh vật thật sự không tốt lành gì!”

Nhắc tới ta lại nổi giận.

Làm đại tiểu thư của Phụng Hoàng sơn trang, từ nhỏ đến lớn đương nhiên ta có không ít nha hoàn. Lúc đầu ta cũng rất thích họ, cảm thấy sà sà tuổi nhau chơi mấy trò bưng trà rót nước, đầm lưng bóp chân gì đó cũng rất tiện, có điều, từ khi lên mười ba tuổi, mọi việc trở nên có điểm không thích hợp...

Mỗi khi Tô Tiểu Bạch đến nhà ta, bọn nha hoàn đứa nào cũng trang điểm mặc quần áo đẹp, đối với hắn còn ân cần hơn chủ tử là ta nữa; khăn mà Tô Tiểu Bạch dùng qua, tóc rụng xuống, cây quạt bị vứt... Hễ có cái gì dính dáng tới hắn, sẽ trở thành bảo vật trong mắt bọn họ, tranh nhau không ngừng, có điều, sau đó lại lên gọi nhau bằng tỷ muội, ta vốn tưởng rằng đó là biểu hiện của sự tương thân tương ái, sau này mới biết, bọn họ cãi nhau tới trời đất mù mịt, rốt cuộc lập thứ tự, tương lai chờ đến khi ta gả vào Tô gia, bọn họ cũng có thể làm thiếp theo trình tự.

Đó là ta còn chưa có gả đi, cứ như vậy tới khi ta gả đi thật, còn không liên hợp lại ức hiếp chính thê là ta sao?

Chuyện của Tô Tiểu Bạch ta cũng đại nhân đại lượng không truy cứu nữa, nhưng Liễu Họa Niên thì tuyệt đối không có cửa đâu!

Hắn là của một mình ta, không chia cho ai hết!

Cho nên lần này ta mới nhờ Tô Tiểu Bạch mang ta đi tìm Liễu Họa Niên, chính là thoát khỏi đám xấu xa ở nhà, yên tĩnh mà ra đi.

“Đúng rồi, ta đã dò hỏi một chút về cái tên liễu cái gì họa kia.” Tô Tiểu Bạch bỗng nhiên mở miệng nói.

Ta vui vẻ “Đã nói với người hắn là Liễu Họa Niên, không phải liễu cái gì họa! Phải rồi, kết quả ra sao? Hắn thật sự rất tuyệt phải không?” Ta ôm hai má, vô cùng mê mẩn... “Hắn chính là đại tài tử, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông đó nha...”

“Nghe nói hình như ba lần thi hội, lần nào cũng rớt.”

Một chậu nước lạnh hắt lại đây.

Ta đập bàn: “Cái đó là do bọn họ ghen tị! Ghen tị hiểu không? Trời cao ghét kẻ anh tài, khoa cử mờ ám gian lận, chỉ có người tài bị thất bại, toàn là bọn sâu mọt! Quốc gia này còn có thể cứu được không? Kẻ cầm quyền cũng thật là...” Ta đang muốn nói lên cao kiến, một quả cam đỏ rục lặn vào trong xe, tầm mắt ta nhất thời bị quả cam kia hấp dẫn, đưa tay ra nhận lấy bắt đầu bóc vỏ.

Tô Tiểu Bạch khoanh tay luồn vào ống tay áo, tư thế vô cùng nhàn nhã, con ngựa cũng nghe lời hắn, nhắm về hướng đông hướng tây, nửa điểm cũng không lệch.

Ta nhai múi cam, mồm miệng nhồm nhoàm nói: “Tiểu Bạch, chúng ta đi Giang Nam lần này mất khoảng bao lâu?”

“Điều này rất khó nói, còn phải xem thuận lợi hay không thuận lợi.”

“Nghĩa là sao?”

“Nếu như thời tiết mỗi ngày đều là trời âm gió mát như vậy, đường đi thái bình không ai quấy rầy thì mất khoảng nửa tháng là có thể tới. Nhưng vạn nhất dọc đường xảy ra việc ngoài ý muốn, gặp phải sơn tặc thổ phỉ gì đó...”

Nhắc tới ta mới nhớ: “Ôi trời, nếu vậy phải làm sao? Ta không biết võ công đâu!”

Tô Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn trời, chậm rãi nói: “Ừm. Ta cũng không biết.”

Cái này thì ta tin!

Từ nhỏ đánh nhau đều thua dưới tay ta thì làm sao có võ nghệ siêu quần.

“Nếu gặp cường đạo thì phải làm sao bây giờ?” Ta thực lo lắng, nhin không được lại bắt đầu nhớ tới Liễu Họa Niên, “Nếu là Liễu Họa Niên thì không cần phải sợ, hắn chính là cao thủ số một, nhớ năm nào...”

“Nhớ năm nào hắn lên Thiệu Lâm khiêu chiến với bảy vị thánh tăng, đại bại trở về.” Tô Tiểu Bạch lạnh lùng ngắt lời ta.

Ta tức giận, lại đập bàn: “Đó là lúc đầu! Lúc đầu hiểu không? Lão hổ cũng phải từ tiểu hổ mà lớn lên, hắn khiêu chiến bảy lão hòa thượng kia khi mới mười sáu tuổi! Mà bảy lão hòa thượng kia người nào cũng ngoài năm mươi! Cộng lại chẳng khác nào hắn phải đánh ba mươi chín người như mình!”

“Ba mươi lăm, cảm ơn, bảy lần năm ba mươi lăm.” Tô Tiểu Bạch chỉnh lại.

“Ai cần biết ba mươi ba hay ba mươi lăm chứ, tóm lại, căn bản đó là trận quyết đấu không công bằng mà! Bảy lão hòa thượng tuổi đã cao, ở lại trên đời cũng tốt cơm mà thôi, lại còn cản trở con đường nổi tiếng của thanh niên tài俊, đều là người xuất gia, tâm đã không còn xem trọng công danh lợi lộc, không cần phải thắng hắn mới đúng, thật là cái đám đầu trọc như...” Chữ ‘lừa’ còn chưa ra khỏi miệng, một quả táo đỏ au lăn vào, tầm mắt ta lại bị hấp dẫn, đưa tay ra chụp lấy bắt đầu cạo.

“Tóm lại,” Ta mồm miệng nhồm nhoàm tiếp tục nói, “Vạn nhất nếu gặp phải nguy hiểm gì thật, người phải chịu trách nhiệm đánh lạc hướng bọn họ, tận lực bám trụ họ, để cho ta chạy trốn.”

“Người cứ như vậy bỏ ta lại một mình sao?”

“Ta trốn về tìm người tới cứu người mà!”

“Ặc.” Hắn hình như đã nhận ra sách lược của ta, nhưng sau một lúc lại hỏi: “Nếu bọn hắn bắt rồi giết ta thì sao?”

“Ngốc chết mất, người chỉ cần nói ra người là Tô tam công tử của Phong Lăng Thành, còn ai trên đời này dám giết người nữa hử.”

“Vậy...” Hắn cúi đầu, ngượng ngùng hỏi: “Nếu bọn hắn nhìn trúng ta thì sao đây?”

“Càng tốt.” Ta cắn răng, cười âm trầm: “Dám đoạt trượng phu của công chúa, xem hoàng đế xét nhà diệt tộc ra sao!”

3. 2

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

3.

Sự thật chứng minh, ăn có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói bậy.

Khi thấy một đám sơn tặc mặc áo vải thô, tóc tai bù xù, râu ria xồm xoàm, cầm đao cầm cuốc làm vũ khí, hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng đứng chắn ngang con đường phía trước, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu ta chính là...

Không xong rồi, Tô Tiểu Bạch sắp bị chà đạp rồi!

Đôi mắt ta nhìn hẩn đầy trông mong, hy vọng hẩn đứng ra giúp ta đánh lạc hướng mấy tên sơn tặc này để ta lén trốn đi. Ai ngờ hẩn vẫn ngồi yên không nhúc nhích ở vị trí xa phu, xem chừng là bị dọa sợ đến choáng váng. Mà đám sơn tặc này căn bản không thèm để ý tới hẩn, quát về phía ta: “Người trong xe ra đây cho ta! Ông nội nó, còn không ra, đợi lão tử ta chẻ đôi cái xe mới chịu thò đầu ra phải không?”

Mắt thấy mấy thanh sắt sắp bổ về phía xe ta, ta vội vàng giơ ra một cái khăn tay trắng, run giọng nói: “Các vị đại vương tha mạng... Ta, ta, ta đầu hàng...”

... cứ như vậy, ta và Tô Tiểu Bạch cùng với cái xe trở thành chiến lợi phẩm đầu tiên trong năm của sơn trại hình như gọi là Hồng Ngưu gì đó, cướp về thành công nhanh gọn.

Ba canh giờ sau.

Đại khái là sơn tặc đối đãi với nam nữ tù phạm không giống nhau, bởi vậy ta và Tô Tiểu Bạch bị tách ra.

Ta một mình một người ngồi trong phòng củi vừa tối lại vừa có mùi kỳ lạ, nhớ lại cảnh tượng khi nãy, cảm thấy giống như đang nằm mơ giữa ban ngày.

“Tô Tiểu Bạch, tốt xấu gì người cũng là nhi tử của thành chủ Phong Lăng Thành – Tô Mộ Dung, sao lại có thể vô dụng như vậy, ngay cả một chút chống cự cũng không có, người có còn là nam nhân không đầyyyy...” Hối hận rồi, ta gật lệ, đá đá đóng rơm rạ mốc meo trên mặt đất, cảm thấy cực kỳ bị thương, “Trời xanh ơi, ta đúng là nhờ sai người rồi mà, sớm biết như vậy đã đi tìm hai vị ca ca tài giỏi của tên Tiểu Bạch kia, ít nhất cũng không rơi vào tình trạng như bây giờ! Tô đại ca, Tô nhị ca, cứu ta với, hu hu hu...”

“Ặc...” một giọng nói đột nhiên vang lên, làm ta giật cả mình, vội vàng ngẩng đầu, lập tức thấy cái lỗ trống duy nhất trên mái nhà của trong phòng củi, lộ ra một cái đầu, không phải ai khác, đúng là Tô Tiểu Bạch.

Ta mừng rỡ: “Tiểu Bạch? Người trốn ra rồi sao? Mau! Mau tới cứu ta ra.”

Tô Tiểu Bạch chần chừ nói: “Nhưng mà, hình như vừa rồi người gọi đại ca và nhị ca của ta, không phải ta, xem ra, hay là để ta đi tìm hai vị ca ca tới cứu người...”

Mắt thấy hẩn sắp bỏ đi, ta vội vang kêu lên: “Không phải, người nghe lầm rồi, người ta gọi là Tô tam ca! Tô tam ca mà!”

“Tô tam ca?” Hẩn sờ sờ mũi, “Hẩn là ai vậy?”

“Cha người còn có đứa con trai thứ ba nào khác sao?”

Hẩn nghiêm túc nói: “Cũng khó nói lắm, nghe nói cha ta lúc còn trẻ cũng từng trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài.”

Ta cảm thấy trước mắt mình tối sầm, tên này cố ý! Tuyệt đối là cố ý! Tuy nhiên lúc này không nên so đo tính toán: “Ta nói Tô tam ca là người, là người, chính là người, người hài lòng chưa?”

Tô Tiểu Bạch nhếch khóe môi lên, lộ ra hai hàm răng trắng đều: “Hương tiểu muội, ta rất muốn cứu muội.”

“Vậy mau cứu ta đi, còn nói nhảm gì nữa?” Ta xắn tay áo lên chuẩn bị chạy trốn, hẩn lại khê thở dài: “Thế nhưng, ta không cứu được người...”

“Cái gì?” Ta trừng mắt, “Người thả dây thừng xuống không phải là cứu được ta ra ngoài sao?”

“Có điều, ta không tìm thấy dây thừng mà.” Hẩn trả lời cực kỳ vô tội.

“...” Ta không nói gì, sau đó suy nghĩ biện pháp khác: “Vậy người phải đi trộm chìa khóa đến mở ổng khóa bên ngoài ra”

Hẩn thở dài lần nữa: “Ta không dám. Hiện tại tất cả bọn họ đang tụ tập tại đại sảnh mở tiệc, ta đi trộm chìa khóa không phải là chui đầu vào lưới sao?”

Ta sụp đổ: “Vậy sao ngươi lại trốn ra được?”

“Người canh giữ ta cũng đi uống rượu rồi, ta dùng nến đốt dây thừng, sau đó trốn ra.”

Hóa ra hấn không bị nhốt.

Ta buồn bã nhìn hấn, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Đại khái là đáng vẻ mỹ mạo hơn người đó của ta lại phát huy tác dụng, Tô Tiểu Bạch thấy ta điềm đạm đáng yêu như thế, biểu tình có điểm trở nên tích cực hơn: “Bất quá, trong họa có phúc, lần này chúng ta bị bắt, cũng không hẳn là chuyện xấu.”

“Ta sẽ trở thành áp trại phu nhân, còn là chuyện tốt sao?”

“À, cái này ngươi không cần lo lắng.” Tô Tiểu Bạch rất thành khẩn nói, “Bởi vì trại chủ của trại này nghe nói là ưa thích nam nhân.”

“Oa, vậy không phải ngươi sẽ rất nguy hiểm sao?”

Tô Tiểu Bạch u oán liếc nhìn ta một cái: “Cho nên, chúng ta có thành công rồi đi hay không còn phải trông vào ngươi.”

Cái gì? Ta vừa định nhảy lên, hấn lại buông thêm một câu, mà câu nói kia giống như một câu chú ngữ kỳ diệu, trong nháy mắt trấn an cảm xúc của ta, làm ta từ tuyệt vọng chuyển sang hy vọng, từ bóng tối đi vào ánh sáng.

Tô Tiểu Bạch nói chính là: “Cái gọi là ‘Núi không đến với ta thì ta đến với núi’(1). Cho nên ta đã nghĩ ra một kế hoạch, gọi là – kế hoạch tỵ sơn.”

(1)Nguyên văn là “Sơn bất lai tỵ ngã, ngã khứ tỵ sơn.”

4. 3

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

4.

“Cái gì? Ngươi là vị hôn thê của Liễu Họa Niên?”

Lửa cháy hùng hực, mấy cái đầu trong đại sảnh xôn xao. Ngồi ngay trên vị trí cao nhất là một gương mặt mày rậm mắt to, lưng hùm vai gấu, quả nhiên rất có khí thế của đầu lĩnh sơn trại, sau khi nghe xong lời nói của ta, chẳng những sợ tới mức nhảy bật ra khỏi chiếc ghế da hổ, hơn nữa tẩu thuốc trên tay cũng rơi xuống đất.

Phụ nhân béo mập ngoài ba mươi tuổi đang đứng bên cạnh lập tức bật lên, lau lau qua bằng tạp dề rồi đặt trở lại trên tay đại vương: “Đại vương, bình tĩnh! Phải bình tĩnh!”

Đầu lĩnh sơn trại vô cùng kích động la lên: “Ta làm sao có thể bình tĩnh? Ắ ta cư nhiên lại là vị hôn thê của Liễu Họa Niên! Ắ sao lại có thể là vị hôn thê của Liễu Họa Niên a a a a....”

Trong lòng ta cảm thấy nhẹ nhõm, tiểu Bạch nghĩ ra kế này đúng là không tồi nha. Nhìn xem anh hùng của ta nổi tiếng cỡ nào kia, ngay cả sơn tặc nhỏ nhoi ở nơi thâm sơn cùng cốc này nghe tới tên hấn cũng sợ đến thế.

“Đại vương, đại vương đừng tức giận, đừng tức giận...” Béo đại nương vỗ vỗ lưng hắn, thuận thế hung tợn trừng mắt nhìn ta: “Nha đầu kia, người thật sự là vị hôn thê của Liễu Họa Niên?”

“Đương nhiên! Vị hôn thê chẳng lẽ còn là giả sao?” Ta nói hợp tình hợp lý, không chút chột dạ.

“Người có bằng chứng gì?”

“Các người viết thư gọi hắn đến chuộc ta, hoặc là mang ta đi tìm hắn, nhìn người đối chất chẳng phải sẽ biết sao?” Bước này mới là mấu chốt trong kế hoạch của tiểu Bạch đây! Liễu Họa Niên phiêu bạc hành tung bất định, tuy rằng biết hắn ở Giang Nam, nhưng Giang Nam lớn như vậy, trong một thời gian ngắn cũng không biết nên đi đâu tìm. Lợi dụng đúng lúc ta đang bị bắt, đem việc này phóng đại lên, truyền ra ngoài – hôn thê của hắn bị giam ở Hồng Ngưu sơn trại, khẳng định hắn sẽ vì hiếu kỳ mà đến xem thử. Hắn là đại hiệp, nếu đến đây, nhìn thấy một thiếu nữ yếu đuối là ta, bị bọn sơn tặc áp bức, nhất định sẽ ra tay cứu giúp. Hắn cứu ta một lần, ta có thể quang minh chính đại vì đáp tạ ân cứu mạng mà lấy thân báo đáp... Ai dza, tiểu Bạch ơi tiểu Bạch, sao người lại thông minh như vậy, một hòn đá ném hai con chim, dĩ dật đãi lao(1), thật là hảo kế!

Khó trách trước đó người ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nguyên lai là đã sớm có tính toán. Quay trở lại, nếu ta thật sự giả cho Liễu Họa Niên, ta nhất định sẽ đáp tạ người thật tốt, à, người thích uống rượu như vậy, ta sẽ đem mười hai vò rượu nữ nhi hồng mà cha ta thích nhất tặng cho người.

Đang vui sướng trong lòng, chợt thấy đầu lĩnh sơn tặc giơ tay run run rẩy rẩy chỉ vào ta, gật gật đầu, thở mạnh một hơi, hai mắt trắng dã, âm một cái ngã về phía sau bất tỉnh nhân sự.

Ta ngây ra.

Béo đại nương cùng một đám người vội vàng lao tới vây quanh hắn, ấn huyệt nhân trung, kêu gào lay người hắn, tên đầu lĩnh kia rốt cuộc cũng từ từ tỉnh dậy, sóng mắt lướt tới chỗ ta, mắt bỗng đỏ lên, ôm béo đại nương khóc rống: “Thắm thắm ơi làm sao bây giờ? Liễu Họa Niên sao lại có vị hôn thê a... Ta phải làm sao phải làm sao bây giờ?”

Trời đất?? Đây là tình huống gì?

A, tiểu Bạch nói đầu lĩnh sơn tặc ưa thích nam nhân, chẳng lẽ, hắn cũng...

Béo đại nương hừ một tiếng, ánh mắt như hai thanh phi đao bay thẳng về phía ta, nhe răng cười nói: “Vậy thì còn gì dễ hơn nữa? Dem nha đầu kia đi làm thịt, hắn sẽ không còn vị hôn thê nữa?”

“Đúng rồi!” Đôi mắt đầu lĩnh sơn tặc sáng lên, cả người hơi thở thoi thóp trong chớp mắt trở nên sinh khí dồi dào, nhảy dựng dậy ngửa mặt lên trời cười lớn nói: “Quả nhiên ông trời cũng đáp lại mối si tình của ta, giúp ta hoàn thành tâm nguyện, cho nên mang hôn thê của Liễu Họa Niên đến tận cửa! Oa ha ha ha, chỉ cần giết ả, ta có thể cướp được trái tim của Liễu lang, thay thế ả...”

Một vị chua chua từ trong ngực trào lên, liền bị ta đè nén lại, nhưng cũng không ngăn được gai ốc đang nổi khắp người. Ta biết rõ thanh danh của Liễu Họa Niên ở bên ngoài, từ bà lão bảy mươi cho đến nữ oa bảy tuổi, tất cả đều đối với hắn ưu ái có thừa. Chẳng qua ta lại không biết rằng, nguyên lai mị lực của hắn đã lan ra đến nỗi ngay cả nam nhân cũng vì hắn mà thần hồn điên đảo tới mức này... Lại nhìn tới vị đại vương trước mắt, bộ dáng chỉ đẹp hơn con khỉ một chút, thật sự ta cũng thương cảm thay cho Liễu Họa Niên.

Mắt thấy hắn rút ra một thanh đao chém về phía ta, ta vội vàng nói: “Chờ một chút!”

“Người có cái gì muốn trần trối gì thì nói mau lên!”

“Người giết ta, Liễu Họa Niên sẽ không bỏ qua cho người.”

“Hừ, ta thà rằng chàng hận ta cả đời cũng còn hơn là cả không nhìn đến ta cả đời!” Mũi đao chỉ còn cách ta gần một thước.

Ta lại vội hét lên: “Chờ một chút! Cái đó... người, người muốn bao nhiêu ngân lượng, ta, ta, đều có thể cho người, đừng đừng giết ta.”

Đầu lĩnh sơn tặc cười lạnh: “Bao nhiêu tiền cũng không quan trọng bằng trái tim của Liễu lang!”

“...” Kia rõ ràng mục tiêu trong lời thoại mà ta đã nghĩ, nhưng vì sao từ miệng người khác nói ra lại khiến ta buồn nôn thế này? Xong rồi, chẳng lẽ ta thực sự phải chết trong tay tên biến thái này sao? Chính ngay lúc ta đang tuyệt vọng, chợt thấy tiểu Bạch lấp ló ngoài cửa đại sảnh, lộ ra nửa thân người hướng về phía ta ra hiệu, sau đó mở to miệng nói từng chữ mà không phát ra tiếng động nào.

Ta theo bản năng đọc ra lời hắc: “Cho dù ngươi có giết ta thì cả đời này cũng không có cơ hội nhìn thấy Liễu Họa Niên, chi bằng ngươi lưu ta lại dẫn dụ Liễu Họa Niên đến đây, gặp hắc rồi giết ta cũng chưa muộn mà.”

Trong một khắc cuối cùng, lưỡi đao dừng lại cách đầu ta khoảng một tấc.

Ta lén lau mồ hôi lạnh – nguy hiểm thật! Chậm một chữ nữa là ta mất đầu rồi.

Chỉ thấy đầu lĩnh sơn tặc còn đang suy nghĩ một phen, gật đầu nói: “Có đạo lý. Người đâu, đem nữ nhân này tiếp tục nhốt tại phòng củi cho ta.” Dứt lời, thu đao, xoay người, vui vẻ nói với béo đại nương: “Thẩm thẩm, Liễu lang sắp tới rồi, người may cho ta mấy bộ xiêm y mới đi, còn có trang sức mới nữa, ta muốn trang phục phải thật đẹp.”

Ta lại nổi gai ốc đầy người. Mấy tên sơn tặc tới áp giải ta, ta cố gắng nhin lại, rốt cuộc vẫn nhin không được quay đầu lại nói: “Cái kia... Đại vương?”

Đầu lĩnh sơn tặc đang cầm gương soi, soi qua soi lại, thuận miệng đáp một câu: “Gì đấy?”

“À...uhm... tuy rằng nói vậy không hay lắm, nhưng mà... Liễu Họa Niên, à không, ta nói vị hôn phu của ta, hình như... không phải là đoạn tụ(2).

“Vậy thì tốt quá.” Hắc vẫn chăm chú soi gương như trước.

“...có điều, người, người là nam mà...”

“Cái gì?” Rốt cuộc hắc cũng bỏ gương xuống, nhảy dựng lên, quay đầu lại trừng mắt nhìn ta: “Lão nương từ đến chân có điểm nào giống nam nhân?”

Ta hớp một ngụm lãnh khí, đầu óc trống rỗng.

Chao đảo, béo đại nương còn ở bên cạnh đệm thêm vào: “Còn nữa, Nguyệt Tịch nhà chúng ta chính là giang hồ đệ nhất mỹ nhân đó nha!”

Nguyệt Tịch... Chẳng lẽ... “Ngươi là... Lâm Nguyệt Tịch?”

Đầu lĩnh sơn tặc thần nhiên cười, cái miệng đỏ như máu ngoác ra tới mang tai, “Nếu không phải vậy ngươi cho là ai?”

Một trận gió lạnh thổi qua.

Ta nhớ tới lời nói của Kim Đại Hải – bang chủ Cự Kinh Bang: “Hướng đại tiểu thư trời sinh dung mạo đẹp tuyệt trần, theo suy nghĩ nông cạn của tại hạ, cũng chỉ có Lâm Nguyệt Tịch cô nương mới có thể so sánh cùng đại tiểu thư.”

“À, vị Lâm cô nương kia rất đẹp sao?”

“Đương nhiên, đó chính là giang hồ đệ nhất mỹ nhân mà...”

A, thật là tuyệt vọng với cái giang hồ này.

.

.

(1) Dĩ dật đãi lao nằm trong tam thập lục kế.

Kế “Dĩ dật đãi lao” là lấy sự thanh thản để đối phó với hấp tấp, nhọc nhằn; dưỡng sức mà đợi kẻ phí sức. Kế này viết ở trong thiên “Quân Tranh” của bộ “Tôn Tử Binh Pháp”: “Lấy gần đợi xa, lấy nhàn đợi mệt” nghĩa là trên chiến thuật phải tìm nắm trước địa vị chủ động để ứng phó với mọi tấn công của địch. Cũng

có ý nói nên chuẩn bị chu đáo, dễ dàng lấy cái thế bình tĩnh xem xét tình hình biến hóa mà quyết định chiến lược, chiến thuật. Đợi địch mỏi mệt, tỏa chiết bớt nhuệ khí rồi mới thừa cơ xuất kích. Tôn Tử gọi thế là: “Ẩn sâu dưới chín tầng đất, hành động trên chín tầng trời”. Sử dụng sách lược này đòi hỏi thái độ tuyệt đối trầm tĩnh ứng biến, do được ý kẻ thù, hoàn cảnh kẻ thù, thực lực kẻ thù. Nếu thời cơ chưa chín thì đứng yên như trái núi. Khi cơ hội vừa tới thì lập tức lấp sông, chuyển bể. Tư Mã Ý ngăn Gia Cát Lượng ở Kỳ Sơn. Chu Du phóng hỏa tại Xích Bích. Tào Tháo đại phá Viên Thiệu nơi Quan Độ. Tà Huyền đuổi Bồ Kiên ở Phi Thủy. Tất cả đều lấy ít đánh nhiều, thế kém vượt thế khỏe. Tất cả đều là kết quả sử dụng tài tình sách lược “Dĩ dật đãi lao”. (wikibook.org)

(2) Đoạn tự : boy x boy . Chi tiết xin vui lòng google “Đoạn tự chi phích.” (Mình không có hứng thú với đam mỹ nên lười - ____ -)

5. 4

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

5.

“Tức chết ta tức chết ta tức chết ta a a a...” Trong phòng củi ta phẫn nộ phát tiết, mà người nghe duy nhất, dĩ nhiên chính là Tô Tiểu Bạch.

So với ta đang tức sùi bọt mép, rõ ràng hần bình tĩnh hơn rất nhiều, trong tay cầm bình rượu không biết trộm được từ đâu tới, một bên tự rót rượu cho mình, một bên để mặc ta gào thét.

“Sau khi ta trở về, chuyện đầu tiên làm chính là đi giết cái tên Kim Đại Hải! Hần dám nói chỉ có mẫu hầu tử, à không, mẫu tinh tinh là có dung mạo ngang ngửa ta! Hần cứ nhiên dám nói lông mày nàng dày đậm hơn so với ta...”

Tô Tiểu Bạch nghe tới đó, khẽ nâng tay lên: “Chuyện đó, ngừng lại đã, lông mày của nàng ta đích xác là dày đậm hơn so với ngươi.”

Ta cả giận nói: “Cái đó còn có thể xem là lông mày sao? Kia rõ ràng là hai cái chổi nằm trên hai con mắt cá chết mà!”

Tô Tiểu Bạch thức thời ngậm miệng lại.

Ta ôm ngực, thống khổ tới cùng: “Cứ nhiên dám đem ta ra so sánh với người xấu xí như vậy, còn nói dung mạo chúng ta không mấy khác biệt, từ nhỏ tới lớn ta chưa từng chịu qua sỉ nhục như vậy... Mắt của người giang hồ đều bị mù rồi sao? Như thế nào lại chọn nàng làm đệ nhất mỹ nhân? Hay là... người mắt bị mù chính là ta, ta xấu như vậy mà tự mình không biết?” Lòng tự trọng của ta bị tổn thương nghiêm trọng, hướng ánh mắt trông mong về phía người vĩnh viễn là đồng minh của mình, nóng lòng tìm kiếm sự công bằng, hỏi một cách đáng thương: “Tiểu Bạch, ngươi nói xem, chẳng lẽ bộ dạng của ta thật sự xấu giống như Lâm Nguyệt Tịch kia sao?”

Tô Tiểu Bạch chẳng qua chỉ yên lặng mà nhìn ta.

Ta chờ hơn nửa ngày, cũng không thấy hần an ủi, đành bĩu môi, quay đầu lại tiếp tục phát tiết cơn giận của mình: “Tóm lại, đem ta đi so với người xấu xí như vậy, căn bản chính là sỉ nhục ta! Sau khi trở về ta nhất định phải giết hần! Tiểu Bạch, ngươi phải giúp ta.”

Hắn khẽ kêu một tiếng, rớt cuộc chậm rãi mở miệng: “Nếu như ta nhớ không lầm, hình như hần mượn của cha người năm mươi vạn lượng bạc, nếu người giết hần, bạc không thu hồi lại được, cha người sẽ...”

Tưởng tượng đến vẻ mặt của cha lúc đó, ta theo bản năng rùng mình một cái, nhưng vẫn không chịu bỏ qua: “Vậy trước hết buộc hần phải trả tiền, sau đó giết hần!”

Tô Tiểu Bạch lộ ra nét mặt như đang suy nghĩ gì đó, thản nhiên nói: “Kỳ thực người cần gì phải nổi giận như vậy, có tình địch như thế, người hần phải cảm thấy vui mới đúng.”

Ta chau mày, vẫn không hiểu.

“Hoa hồng cần lá cây để làm nền, cũng đạo lý đó, người cùng nàng ta đứng chung một chỗ, Liễu Họa Niên sẽ yêu thích người nào, hiển nhiên cũng đã rõ.”

Hần nói ngắn gọn, nhưng ta nghe lại hiểu, trong lòng ngọt ngào nói: “Tiểu Bạch, người khen ta đẹp phải không? Đáng ghét, muốn khen ta thì nói thẳng đi, còn vòng vo như vậy...” Vừa nói, vừa đưa hai tay lên ôm má, phồng cùi đơ sơ không có gương, ta đành phải dùng đôi mắt hần làm gương, tự tán thưởng khuôn mặt xinh đẹp của mình. “Bà vú ta nói, người làm vú nuôi cho người ta hơn hai mươi năm, chưa thấy qua đứa trẻ nào đẹp như ta... người nói đôi mắt ta tựa như quả nho tím vừa mới ướp lạnh, như ánh sáng trên mặt nước trong veo; người nói miệng của ta tựa như tằm trong nước anh đào, cho tới giờ vẫn mềm mại như vậy, người nói gương mặt ta, tựa như quả mặt đào mới hái xuống từ trên cây, chạm vào mềm mại mịn màng...”

Đang nói một cách hứng khởi, bụng ta đột nhiên phát ra tiếng “ùng ục...”

Tô Tiểu Bạch phì cười “Ta vẫn chưa từng thấy qua người nào đang đói bụng mà vẫn có thể tự khen mình.”

Bị hần trêu như vậy, ta nhận ra, đúng là ta rất đói. Từ khi bị bắt tới giờ chưa được ăn gì cả, sơn tặc chết tiệt, dám ngược đãi ta như vậy, ngay cả nước bọt cũng không cho! Đang thương tâm, một bàn tay chìa tới trước mặt, mắt ta sáng lên – quả đào!

Tô Tiểu Bạch nhường nhường mày.

Ta vội vàng nhận lấy, cắn xuống một cái, cả miệng đầy nước, ngọt quá, “Woa, người lợi hại thật, sao thời điểm nào cũng có thể lấy đồ ăn từ trong người ra?”

Hần chẳng qua chỉ cười cười không nói.

Ta vừa ăn đào, vừa tính toán thảo luận việc chính, vì thế hỏi: “Tiểu Bạch, người nói, Liễu Họa Niên thật sự sẽ đến cứu ta sao?”

“Cho dù hần không đến, cũng có thể bức hần đến.”

“Á à, bức như thế nào?”

Tô Tiểu Bạch hướng nụ cười thần bí về phía ta, “Nếu như tất cả người trong thiên hạ đều biết rõ vị hôn thê của hần bị giam giữ tại Hồng Ngưu trại, người nói, hần còn có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ung dung lui tới sông bạc thanh lâu sao?”

Những lời này, nửa câu đầu hoàn toàn không có vấn đề, nhưng nửa câu sau ta nghe thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, suy nghĩ một chút, nhíu mày nói: “Cái gì mà sông bạc thanh lâu?”

“Hoàng kim bạch bích mã ca tiểu, nhất túy luy nguyệt khinh vương hầu(1). Nếu không, người cho là, đại tài tử của người sau khi thi rớt mấy lần liên tiếp, tài danh, hiệp danh từ đâu mà ra?” Hần giương khóe môi lên cười nhạt, ta nhất thời bị mất hứng: “Không cho người cười nhạo Liễu Họa Niên!”

Hần lập tức ngưng cười, nhìn ta chăm chăm, ánh mắt nồng đậm. Là đứa con cưng của thiên hạ đệ nhất thành chủ, từ nhỏ như trăng được sao vây quanh, kẻ hầu người hạ như mây, bởi vậy, kỳ thực khi hần không cười, cũng có điểm khiến cho người khác cảm thấy không giận mà ụt.

Nhưng, đó là đối với người khác mà nói.

Đối với ta thì hoàn toàn vô tác dụng, ta không cần sợ hần nổi giận, hay nói đúng hơn, cho tới giờ ta cũng không để ý tới việc hần vui hay buồn, vì thế, ta xoa xoa bụng, lặp lại câu nói kia: “Liễu Họa Niên là thân tượng của ta, không cho người nói bậy về hần nữa!”

Đúng như ta nghĩ, hàng mi như cánh bướm rũ xuống che khuất biểu tình, hắt ồm một tiếng, nhu thuận, ngoan ngoãn, khôi phục lại dáng vẻ tiểu Bạch mà ta biết.

“Nói tóm lại, bất kể dùng cách gì, người nhất định phải làm cho Liễu Họa Niên tới cứu ta.”

“Ừm.” Hắc nhệ giọng nói: “Ta đã nghĩ ra biện pháp.”

Thần kinh ta rung lên, vội cầm tay hắc lay lay: “Nói mau!”

Tầm mắt hắc dừng trên tay ta một chút, khi ngược mắt lên, không biết có phải ta nhìn lầm hay không, nhưng trong đôi mắt đó dường như có vẻ mơ màng chợt lóe lên, đợi khi nhìn kỹ lại, đã biến mất không tung tích.

“Người trong giang hồ, đối với chuyện càng thần bí thì càng cảm thấy hứng thú, đối với chuyện càng thái quá thì càng không mảy may nghi ngờ. Bởi vậy, cùng với việc giống trống khua chiêng đi nói khắp nơi là người đang ở trong sơn trại, không bằng tự tay viết trên một tờ giấy “Hôn thê của Liễu Họa Niên bị giam giữ tại Hồng Ngư sơn”, bỏ vào ống trúc, thả xuống khe nước, để nó trôi xuôi dòng xuống núi.”

Ta hoàn toàn kinh ngạc.

... thật sự là mưu kế tuyệt diệu nha!

(1)Hoàng kim bạch bích mã ca tiểu, nhất túy luy nguyệt khinh vương hầu: Vàng bạc ngọc ngà mua lời ca tiếng cười, say đắm ánh trăng xem nhẹ quyền quý.

6. 5

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

6.

Chỉ có nữ nhân cùng tiểu nhân là khó chiều.

Thà rằng đắc tội với tiểu nhân cũng không nên đắc tội với nữ nhân.

Hai câu nói này, trong hai ngày sau đó ta đã được lĩnh giáo một cách sâu sắc.

Cừu hận của Lâm Nguyệt Tịch đã dồn ta tới tình cảnh trước nay chưa từng trải qua... nàng, nàng, nàng cứ nhiên mỗi ngày bắt ta phải xem nàng ăn cơm!

Vừa đến giờ cơm, bọn sơn tặc sẽ đem đến một cái bàn lớn, trên mặt bàn đầy ắp thịt cá.

Nàng ăn thịt, ta ăn dưa muối.

Nàng uống rượu, ta uống nước lã.

Nàng ăn cơm gạo tẻ thơm ngạo ngọt, ta ăn bã cháo cám khô...

Nhưng mà, tất cả những chuyện này còn chưa thấm vào đâu! Điều thật sự kinh khủng chính là... cái miệng rộng đỏ như máu kia há ra trước mặt người, sau đó toàn bộ đùi gà được nhét vào, một đồng mỡ chảy ra, nhiều xuống bàn... Người sẽ nhận thấy cả người mình run rẩy, một luồng khí vô cùng mạnh mẽ từ lòng bàn chân trào lên tới ngực, rồi từ ngực vọt tới yết hầu, cuối cùng...

Oe ...

Ói ra.

Vì thế, suốt ba ngày ta đều không ăn được cơm. Nếu không phải tiểu Bạch trộm được hoa quả từ đầu đến, lấp vào bụng ta, xem ra, không cần chờ Liễu Họa Niên đến cứu ta đã hương tiêu ngọc vẫn.

Tối ngày thứ ba, đợi sau khi bọn Lâm Nguyệt Tịch đi khỏi, lúc này ta mới dám rên rỉ nói với Tô Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch... sao Liễu Họa Niên còn chưa tới? Cứ tiếp tục như vậy, ta sẽ bị giày vò tới chết mất...”

Tô Tiểu Bạch bỗng nhiên giơ ngón trỏ lên, suýt một tiếng với ta, ta theo tầm mắt hẩn ngẩng đầu lên, liền thấy khoảng trống trên mái nhà thò ra một cái đầu thăm dò: “Người chính là vị hôn thê của Liễu Họa Niên?”

“Ừm...” Không đợi ta hỏi người kia là ai, nàng đã phi thân xuống, keng một tiếng, một thanh trường kiếm lạnh ngắt đã đặt trên cổ ta.

Ta nhất thời há hốc mồm, vội hỏi: “Nữ, nữ nữ hiệp, người, người người làm cái gì vậy?”

“Hừ, ta còn tưởng là nhân vật thiên kiều bá mị nào, thì ra cũng chỉ cỡ này thôi! Cái loại lùn tịt như người cũng xứng làm vị hôn thê của Liễu Họa Niên sao?” Nàng ta dùng ánh mắt cực kỳ khinh thường nhìn ta.

Vốn nghe được lời nói của nàng, đã muốn nổi giận rồi, mà sau khi nhìn thấy rõ bộ dáng của nàng, lại càng điên tiết...

“Người! Người! Rõ ràng người còn lùn hơn ta mà a a a ...”

Ta còn chưa phản bác xong, phần phật một tiếng, từ trên nóc nhà lại nhảy xuống một người, lại là một nữ nhân, bộ dáng của nàng làm ta nhớ tới bà vú.

“Vẫn nghĩ rằng Liễu Họa Niên mắt nhìn người yêu cầu cao, phải tìm tuyệt đại mỹ nhân như thế nào để làm thê tử, không ngờ chọn tới chọn lui, lại chọn trúng một nha đầu chưa trưởng thành, người còi cọc như mầm cây.” Nữ tử thứ hai nói.

Ta rưng rưng, ông trời ơi, ta chưa trưởng thành, còi cọc, ngực bằng mông lép, dù sao vẫn tốt hơn so với người trước ngực gần hai ngọn đèn lồng, nói một tiếng lúc lắc một cái.,

Ta xem như đã rõ, hóa ra Liễu Họa Niên còn chưa tới, mà tình địch đều đã nghe tin rồi kéo nhau tới đây... Nghĩ đến đây, ta ai oán nhìn về phía tiểu Bạch, lại phát hiện không biết hẩn đã biết mất từ khi nào. Thật quá đáng, tiểu Bạch người giỏi lắm, đề ra cho ta chủ kiến tệt hại như vậy, hiện tại còn đánh động một đám nữ nhân ghen tuông tới tìm ta tính sổ, người liền bỏ ta lại chạy trốn một mình.

“Đừng nhiều lời, giết nàng đi!” Nữ tử lùn hơn ta nói xong, trường kiếm áp sát, mắt thấy sắp sửa bỏ mạng tại đây, một đạo bạch quang bay thẳng tới, chạm vào cánh tay cầm kiếm, nàng kia duyên dáng kêu lên một tiếng, trường kiếm rời khỏi tay, rơi xuống mặt đất nghe loảng xoảng.

Cùng lúc đó một phiến lá nhẹ nhàng rơi xuống.

“Ai? Là ai?”

Két một tiếng, cánh cửa phòng củi mở ra. Sắc cam của ngọn đèn cùng với sắc trắng nhàn nhạt của ánh trăng đang xen chiếu vào, phác họa một bóng dáng màu đen, dù chưa thấy rõ dung nhan nhưng trong đầu ta đã lượn lơ hiện lên bốn chữ...

Tuyệt đại tao nhã.

“Người là ai?” Đèn lồng nữ nhân híp mắt hỏi.

Người kia bước về phía trước từng bước, ánh sáng của ngọn đèn trong phòng củi rốt cuộc cũng đổ tới trên người hẩn, ánh lên gương mặt hẩn, tựa như một cuộn tranh sơn thủy tuyệt thế đang chậm rãi mở ra trước mắt ta...

Núi xa, sương mờ, mây uốn quanh, lông mày cao cao, mắt như đang cười, ánh trăng theo tầm mắt hẩn lướt qua người hai nữ tử kia rồi rơi xuống trên mặt ta.

Đôi môi hơi mỏng khê cong lên đẹp vô hạn, hé ra, thối tới một thanh âm, phảng phất như Già Lãng Tần Già(1) đang xướng ca: “Tại hạ Liễu Họa Niên, nghe nói, vị hôn thê của ta ở trong này.”

Trong nháy mắt tim ta rút xuống vực sâu vạn trượng, đầu óc trống rỗng, đôi mắt chỉ có thể ngầy ra nhìn chăm chăm vào người này.

Ta không thể hô hấp, không thể lên tiếng, không thể nhúc nhích.

Liễu... Họa... Niên.

.

(1) Già Lãng Tần Già: một loài chim trong kinh phật, có gương mặt mỹ nhân và giọng hát thánh thót.

7. 6

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

7.

Lần đầu tiên nghe thấy tên Liễu Họa Niên này, là vào ba năm trước.

Khi đó ta vừa tròn mười ba tuổi, vẫn được dưỡng tại khuê phòng còn chưa biết sự đời, mà hắn, đã là thiếu niên đắc chí danh chấn thiên hạ.

Ba lượt thi hội đều trượt, một hồi luận võ bại bởi bảy vị tăng nhân Thiếu Lâm, chẳng những không làm hắn nhụt chí, ngược lại sau đó còn công thành danh toại, càng lúc càng tỏa sáng...

Có người nói hắn so với lang cang kiên nhẫn, có người nói hắn so với ưng cang cao ngạo, có người nói hắn so với hồ cang nội liễm(1), quan trọng nhất là... hắn so với khổng tước(2) lại càng mỹ lệ.

Những lời tán dương này, nhất nhất hiện lên trong đầu ta, không sai một chữ, làm nổi bật con người đang đứng trước mặt, ta nghĩ đi nghĩ lại: chưa đủ, chưa đủ, hết thấy vẫn chưa đủ.

Những lời ca ngợi nông cạn này làm sao sánh kịp hắn – người xuất chúng nhất trong vạn người? Hắn như thế nào lại... đẹp đến kinh tâm động phách như vậy.

Hiện giờ, nam tử đẹp như vậy lại ở trước mắt ta, ý cười nhàn nhạt, ba phần ôn nhu. Ta chợt cảm thấy nếu như sinh mạng chấm dứt tại đây, cuộc đời này cũng không có gì tiếc nuối.

Mà hắn đương nhiên sẽ không để ta chết đi như vậy, bởi vì ta nghe thấy câu nói thứ hai của hắn: “Xin hỏi, hiện tại ta có thể mang nàng rời đi không?”

Cầm kiếm nữ nhân cùng đèn lồng nữ nhân rút cuộc cũng có chút phản ứng, một người vội rút lại thanh kiếm đang đặt trên cổ ta, một người lại mang vẻ mặt tươi cười nói: “Liễu công tử, người thật sự đã tới! Quả nhiên tỷ tỷ đã đoán trúng, nàng nói người nhất định sẽ tới, cho nên đặc biệt phái chúng ta ở đây chờ người...”

Cái gì? Hai nữ nhân này còn có tỷ tỷ? Hơn nữa nghe ra còn là nhân vật lợi hại.

Liễu Họa Niên không tỏ thái độ gì, chỉ khê chau mày, đôi mắt ta nhất thời lại biến thành hình trái tim... trời ạ, vì cái gì mà động tác của nam nhân này dù là rất nhỏ cũng đều đẹp mắt như vậy? Hắn có lúc nào mà không đẹp hay không chứ?

Đang trong trạng thái si mê, một bàn tay đã đưa tới trước mặt ta.

Ngón tay thon dài thẳng tắp, nhưng lòng bàn tay lại có độ mềm mại linh hoạt, trình ra tư thế đang mời, làm cho trái tim nhỏ bé của ta đập mạnh, hô hấp cũng ngưng lại, chỉ có thể run rẩy đưa tay ra, sau đó chạm tới, bị nắm lại, ra sức giữ chặt.

“Liều công tử...” Đèn lồng nữ nhân sắc mặt vô cùng khó coi, “Nàng ta đúng là...”

“Liều công tử, chẳng lẽ ngươi thật sự không nhìn đến tấm chân tình của tỷ tỷ nhà ta sao?”

Trời đất? Đây lại là tình huống gì?

Liều Họa Niên căn bản không để ý tới sự hiện diện của bọn họ, chẳng qua chỉ nhìn chăm chú vào ta, đột nhiên mỉm cười: “Có sợ không?”

Ta lắc lắc đầu.

“Tốt lắm, phải luôn dũng cảm như vậy.” Gần như vừa dứt lời, bốn bức tường trong phòng củi đột nhiên lần lượt đổ ầm về bốn phía, mái nhà bị rơi xuống, ta còn chưa kịp phản ứng, tay hắn đã đưa tới ôm lấy thắt lưng ta, nhún nhẹ một cái thân mình bay lên trời, xoay một vòng trong không trung rồi đáp xuống bên ngoài.

Sau đó, ta bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi...

Rất nhiều người.

Một vòng lại một vòng, hình thành vòng vây mười trượng vuông vức, đem chúng ta cùng với phòng củi vừa mới sập xuống giam giữa vòng vây, mà trên mặt những người đó, toàn bộ đều mang theo biểu tình oán hận cực độ.

Cứ như thế, nhưng không hề có tiếng động nào.

Yên lặng như tờ.

Ngọn đuốc hừng hực, thấp sáng đêm tối.

Ta ở trong lòng Liều Họa Niên, bị cảnh tượng như vậy làm sợ tới mức tay chân rét run... cho là ta ngu ngốc, cũng nhìn ra được những người này đều là vì hắn mà tới, hơn nữa, tuyệt đối không phải là bằng hữu.

Liều Họa Niên vẫn giữ bộ dáng vân đạm phong khinh như trước, đôi đồng tử như ngọc lưu ly khẽ đảo qua, thân nhiên nói: “A, tới thật đông đủ.”

Vòng vây tách ra một chút, một nam tử mặc lam bào chậm rãi đi lên phía trước, có vẻ là đầu lĩnh, sắc mặt lạnh như băng, nói năng thận trọng, “Liều Họa Niên, ngươi đã biết chúng ta đều đang đợi ngươi, còn dám tới, lá gan không nhỏ.”

Liều Họa Niên cười ha ha: “Nếu ta không đến, chẳng phải sẽ làm cho các ngươi thất vọng?”

Đám người rất cuộc không im lặng nữa, mồm năm miệng mười kêu lên...

“Liều Họa Niên, ba năm trước ngươi chém đứt một tay ta, hôm nay ta bắt ngươi phải trả gấp đôi!”

“Liều Họa Niên, bảy tháng trước ở đầu phố Thái Nguyên, ngươi bắt ta học tiếng chó sủa trước mặt mọi người, hôm nay ta bắt ngươi phải sủa một đêm!”

“Liều Họa Niên, ngươi hại ta kiếp này không thể gặp mặt ý trung nhân...”

“Liều Họa Niên, ngươi hại ta có nhà mà không về được...”

“Liều Họa Niên, ngươi chặt gãy bảo kiếm của sư huynh ta...”

“Liều Họa Niên, ngươi phỉ vô công của đồ đệ ta...”

“Liều Họa Niên, ngươi hại trượng phu của di nương của hôn thê của nhị chất của tỷ tỷ của tiểu thiếp của thúc thúc ta oán giận mà chết...”

“...”

Tiếng mắng chửi từng câu từng câu lần lượt đập vào tai ta, ta nhin không được ngẩng đầu nhìn nam nhân bên cạnh đang bị cả ngàn người chỉ trích, tình cảm sùng bái trong lòng giống như nước sông trôi đi cuộn cuộn không ngừng...

Hắn sao lại có thể chỉ trong thời gian vài năm ngắn ngủi, lại làm ra những chuyện thương thiên hại người như vậy?

Mà lúc này, Liễu Họa Niên nhìn ta, lần thứ hai cười tủm tỉm: “Ngại ầm ĩ sao?”

Ta bị dáng vẻ tươi cười mỹ cực nhân gian kia làm say đắm, ừ một tiếng trong vô thức.

Một đạo hồ quang từ đầu ngón tay hắn bay ra, rõ ràng là không có tiếng động nào, nhưng lập tức mang theo tiếng gió nổi lên bốn phía, đuốc và binh khí trong tay những người đó trong chớp mắt đồng loạt rơi xuống, phát ra những tiếng vang thật lớn.

Ta kinh ngạc quay đầu lại, thấy bọn họ đều che vết hầu của mình, tru lên mấy âm thanh không thành tiếng.

Liễu Họa Niên nhìn những người đó giãy giụa kêu la, biểu tình nhàn nhạt, phảng phất như hoa sen dưới băng tuyết, như lưu ly dưới khe suối, linh động, tao nhã, rồi lại lạnh lùng khôn xiết: “Vị hôn thê của ta chê đám người các ngươi ầm ĩ quá, cho nên, sau này các ngươi cũng không cần nói nữa.”

Tâm ta lúc này đã rơi xuống vực một lần, bỗng đứng lại rớt thêm lần nữa.

Ngước mắt lên, vô cùng kinh ngạc nhìn hắn, lúc này đây cũng không phải là sùng bái, mà là...

Sợ hãi.

(1)Nội liễm: ẩn mình, thu mình.

(2)Khổng tước: chim công.

8. 7

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Nguyệt

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

8.

Ta không phải người giang hồ.

Phụ thân ta tuy là phú ông, nhưng cũng chỉ là thành thành thật thật buôn bán mà thôi, ngẫu nhiên cho một vài người gọi là giang hồ nhân sĩ vay tiền, yêu cầu sự bảo hộ và trợ giúp của bọn họ ngang với giá trị số tiền đó. Ta thân là nữ tử, từ nhỏ đã học cầm kỳ thi họa trù nghệ nữ hồng(1), không được phép múa đao lộng thương. Lúc trước đánh nhau với Tiểu Bạch, nắm tóc hắn, nhéo tai hắn, quất vào mặt hắn, trong lòng ta cũng rõ đó chỉ là mấy chiêu mèo quào.

Bởi vậy, ta đối với mấy chuyện được nghe từ giang hồ, cái gì mà uống rượu vung đao trảm đầu người, một kiếm quang hàn chín châu, tự nhiên vô cùng sùng bái.

Nhưng mà, cho tới giờ phút này, tận mắt thấy, mới biết những việc đó lại tàn nhẫn như vậy...!

Nơi này nhìn sơ qua có khoảng năm sáu mươi người, chẳng qua chỉ trong nháy mắt, trên cổ họng đều có vết cắt, từ nay về sau khó mà phát âm.

Mà nguyên nhân chính, chỉ là vì bọn họ quá âm ỉ.

Bao ta làm sao chấp nhận lý do như vậy?

Bởi vậy, lòng đang rung động trong nháy mắt đã trở nên lạnh lẽo, ta nhìn vị nam tử tuấn mỹ, phảng phất như sương lộ minh châu trong suy nghĩ của mình ngày trước, chỉ cảm thấy toàn thân rung rẩy... vì cái gì sau khi làm ra chuyện đáng sợ như vậy, ánh mắt hắn có thể điềm tĩnh như thế, cười tươi như thế? Còn có thể bình tĩnh giống như không có chuyện gì xảy ra?

Có vài người bị thương không cam lòng, vung đao hướng lại đây. Ta để ý thấy mắt hắn nổi hàn quang, nghĩ đến chỉ cần hắn vừa ra tay, tánh mạng những người đó chắc chắn khó giữ, nhin không được liền kêu lên: “Đừng giết bọn họ!”

Liễu Họa Niên nhướng mày cười. “Được, nàng nói không giết thì không giết.”

Đao quang chém gió, tiến sát đến trước mắt, hắn bình tĩnh ôm ta phi thân lên, không lui về, ngược lại còn lướt qua đám người đó.

Mắt ta hoàn toàn không theo kịp tốc độ của hắn, chỉ cảm thấy trước mắt mờ mịt, sau khi vô số đao quang hiện lên, Liễu Họa Niên mang theo ta thoát chạy ra khỏi vòng vây.

Mà những người đó vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, tư thế kỳ quái.

Chẳng lẽ... đây là điểm huyết trong truyền thuyết sao?

Liễu Họa Niên lúc này mới vươn một tay ra, ngón giữa và ngón cái nhẹ nhàng bắn ra, những người đó liền ngã âm xuống, đồng thời ngã cùng về một hướng.

... giống như ảo thuật.

“Có đẹp không?” Hắn híp mắt cười cười hỏi ta.

Nhưng mà, vì sao ta lại không dám tùy ý trả lời hắn? Chỉ có thể run sợ mà cúi đầu, nhìn thấy cánh tay đang ôm bên hông ta, loại đụng chạm như vậy càng lúc càng nóng lên.

Bên tai nghe Liễu Họa Niên hỏi: “Đó là xe ngựa của nàng phải không?”

Ta đành ngẩng đầu, thấy góc tường cách đó không xa có đỗ một chiếc xe ngựa, bỗng nhiên cảm thấy vỡ vụn... ta cuối cùng cũng biết vì sao mà mới xuất hành chưa được bao lâu đã bị sơn tặc theo dõi. Nhìn xem, càng xe nạm bạch ngọc, bánh xe óng ánh vàng, rèm xe trạm long tú phượng, nóc xe tạo hình bằng ngọc lưu ly... Tất cả đều vô cùng phô trương, kêu gọi “Ta rất có tiền, mau tới đánh cướp.”

Lúc trước ngồi trên xe chỉ cảm giác không thoải mái, hiện tại vừa thấy, rõ ràng là cố tình hại ta mà! Tô Tiểu Bạch người giỏi lắm, người cố tình tìm một chiếc xe chướng mắt như vậy cho ta đi?

Đợi đã, đang hận nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên nhớ tới... không thấy Tiểu Bạch.

Từ sau khi cầm kiếm nữ nhân cùng đèn lồng nữ nhân xuất hiện, hắn bỗng nhiên biến mất không tung tích, bên này phát ra tiếng động lớn như vậy cũng không thấy hắn lộ diện, hắn đi đâu?

Bất chấp tất cả, ta giãy ra khỏi tay Liễu Họa Niên, nhắm hướng căn nhà phía trước mà chạy tới, vừa chạy vừa gọi: “Tiểu Bạch? Tiểu Bạch người ở đâu! Tiểu Bạch —”

Không phải là hắn bị sơn tặc bắt lại chứ? Theo lý thuyết thì không phải... Hay là hắn thấy Liễu Họa Niên xuất hiện, liền cho rằng nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, cho nên vô mộng chạy lấy người?

“Tô Tiểu Bạch! Mau ra đây! Mau ra đây —” Ta vừa vội vừa tức lại đâm ra sốt ruột, lục soát khắp các phòng đều không thấy ai, không những không có Tô Hạnh, mà sơn tặc cũng không biết đi đâu. Đây, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Mắt thấy bên kia còn một phòng chưa tìm tới, vội vàng tiến lên, đá một cước văng cửa: “Tô Tiểu...”

Thanh âm dừng lại giữa chừng.

Ta há miệng, nhưng chữ kế tiếp làm thế nào cũng không thốt ra được, bởi vì, cái cổ yếu ớt, đáng thương của ta bị chặn lại bởi một thanh đao lớn. Cùng lúc đó, người cầm đao bước tới trước từng bước, ta nhân cơ hội không thể không lùi về phía sau một chút, người đó bước thêm một bước nữa ra khỏi phòng.

Người cầm đao vuốt tóc một cái, sóng mắt lưu chuyển, nũng nịu nói: “Liễu lang, chàng rút cuộc cũng tới...”

Ngọn đèn bên ngoài chiếu lên người nàng, y phục màu sắc xanh đỏ, búi tóc cắm đầy châu hoa, trên má còn có hai mảng son hồng, hợp lại thành bốn chữ – vô cùng thâm thúy.

Không phải ai khác, đúng là trại chủ nơi này – cũng là Lâm Nguyệt Tịch.

Rõ là trước có lang sau có hổ, cả hai đều không ăn chay, trong nhất thời ta cảm thấy tuyệt vọng: phải làm sao bây giờ? Đêm nay ta còn có thể bình an vô sự rời khỏi này quý quái này sao?

Rất nhanh ta liền biết được đáp án.

Liễu Họa Niên từ đầu tới cuối nhìn chằm chằm vào nàng, bỗng nhiên ngẩng đầu lên trời cả kinh nói: “A, sao bằng!”

Lâm Nguyệt Tịch theo bản năng cũng ngẩng đầu lên nhìn, một đạo hồ quang xẹt qua, trong nháy mắt cổ ta thoát khỏi lưỡi đao uy hiếp, sau đó thân thể xoay một vòng, bị ôm chặt bay lên.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cùng tiếng gọi thất thanh: “Liễu lang! Liễu lang! Đợi đã...đợi đã...”

Thanh âm này càng lúc càng xa, cuối cùng không nghe thấy nữa.

Liễu Họa Niên ôm chặt ta một hơi lao xuống sau núi, mới dừng lại bên dòng suối, thả ta ra, sắc mặt trắng bệch, trên mặt vẫn còn vẻ khiếp sợ.

Ta chợt thấy buồn cười, nhin không được hỏi: “Nguyên lai... người... sợ nàng?”

Nét mặt Liễu Họa Niên thoáng giật giật, ta lùi lại...

Không thể nào... Hẳn thật sợ Lâm Nguyệt Tịch?

.

(1)Trù nghệ nữ hồng : nữ công gia chánh

9. 8

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

9.

Sợ hãi qua đi, tim ta đập lại bình thường, ta không thể không truy hỏi: “Người vì sao lại sợ nàng? Sợ võ công của nàng? Hay là sợ khuôn mặt nàng? Hay là...”

Hắn vẫn yên lặng nhìn ta, bất ngờ nói: “Hướng tiểu thư.”

Ta cả kinh.

Hắn, hắn cứ nhiên nhận ra ta? Hắn biết ta là ai? Tại sao hắn lại biết? Ta liên tiếp tự đặt câu hỏi, hắn cười cười. Liễu Họa Niên vốn đã rất đẹp, thần thái cứ chỉ khi cười mím lại càng đẹp thêm mấy phần, tìm ta không chịu yên ổn, lại bắt đầu đập mạnh thành thịch.

“Phượng Hoàng sơn trang Hướng đại tiểu thư, tại hạ đối với nàng, kỳ thực mộ danh đã lâu.”

Gạt, gạt người?

Ta không phải người giang hồ, ngày thường cũng theo khuôn phép cũ, không ra cổng trước không bước cổng trong, mặc dù có người cha cả thiên hạ đều biết, cũng từng có vị hôn phu mang chút ác danh, nhưng bản thân ta lại tuyệt đối vô danh vô tánh, nghĩ như thế nào cũng không có khả năng một đại nhân vật như Liễu Họa Niên lại nghe nói tới ta...

Ta ôm một bụng hồ nghi, mà hắn vẫn cười cười: “Nàng có phải sinh vào giờ Ngọ, ngày Thân Tử, tháng Tuần Canh, năm Tân Mão không? ”

“Làm sao ngươi biết?” Ta kinh ngạc.

“Ngày hôm đó trời đổ mưa xuân, mẫu thân nàng sau khi ăn một đĩa Tương Tư Mai, bụng đau không chịu được, hạ sinh ra nàng. Do đó, đặt tên cho nàng là Ti Vũ, đồng âm với ‘Tương tư vũ’.”

“Làm sao ngươi biết?” Ta kinh hãi.

“Nàng rất thích đồ ngọt, không thể kháng cự kẹo đường nước quả, từng béo đến một trăm hai mươi cân, vì vậy trước đây có ngoại hiệu là phì muội!”

Quạ đen bay ngang đỉnh đầu... giọng nói ta đổ dồn lại nhanh đến phát rung: “Ngươi, ngươi vì sao lại biết...”

“À...” Liễu Họa Niên dù bị truy hỏi vẫn ung dung đưa một ngón tay lên gãi gãi đầu, rõ ràng chỉ là động tác bình thường, nhưng ở trên người hắn lại trở nên vô cùng tao nhã đẹp mắt, “Nàng đàn không tốt lắm, đánh cờ thì lại rồi tinh rồi mù, viết chữ từng bị người ta cầm đi dán trên tường trừ tà, vẽ tranh còn dọa khóc trẻ con, trừ nghệ không thông, nữ hồng càng không biết, trên cơ bản mà nói, trên người nàng thể hiện hoàn toàn triệt để câu nói nữ tử vô tài mới là đức...”

Ta hoàn toàn không biết nên nói gì cho phải.

“Bất quá...” Hắn nói đến đây buông tay xuống, ngưng mắt cười, đôi mắt đen tỏa sáng lấp lánh, tinh tế đánh giá ta từ đầu đến chân, “Nàng lớn lên rất đẹp, dung mạo như vậy đích xác có thể bù lại những chỗ thiếu hụt khác...”

Gương mặt ta lập tức trở nên nóng bừng, trái tim nhỏ tiếp tục nhảy loạn xạ... hắn, hắn... hắn khen ta đẹp... được một người diêm lệ như vậy khen ta đẹp...

Ta vừa bối rối vui sướng lại vừa hoảng hốt tưởng như trong mộng, ngưng nhìn ngược mắt lên nhìn hắn, xoắn xoắn lộn tóc, “Ngươi vì sao lại biết nhiều chuyện về ta như vậy...”

“Bởi vì nàng không phải là...” Hắn nháy mắt với ta, tinh nghịch nói, “vị hôn thê của ta sao?”

Một đạo sét giáng xuống, đánh cho nát thịt xương, tan hồn phách.

Quả thật, vốn dĩ ta có chủ ý muốn gả cho hắn, bởi vậy trước mặt người khác cứ miệng tự xưng là hôn thê của Liễu Họa Niên cũng không đổ mặt, nhưng mà, bây giờ đã gặp được người thật việc thật, không biết là bị thủ đoạn tàn nhẫn lúc này của hắn làm cho sợ hãi, hay là đối mặt với nam tử tuấn mỹ bức người như vậy làm ta tự biết xấu hổ, tóm lại mà nói, ý nghĩ muốn gả cho hắn đột nhiên giảm vài phần.

Vì thế, lúc này nghe hắn trêu chọc như vậy, trong lòng ta giống như có trăm ngàn con sâu nhỏ bò đi bò lại, cảm thấy không được tự nhiên, nói không nên lời.

“Ta, ta...” Ta lắp bắp, quần bách vô cùng: “Ta vì muốn thoát mạng nên mới nói như vậy, kỳ thực ta, ta không phải...”

Đôi mắt hắn chớp một cái, thu lại nét trêu chọc, nghiêm mặt nói: “Được rồi, không đùa nàng nữa. Hướng đại tiểu thư muốn đi đâu? Ta hộ tống nàng.”

Ai da? Đi đâu đây?

Nói thật là vấn đề này ta vẫn chưa nghĩ tới. Ta tìm Tiểu Bạch theo giúp mình, mục đích chính là muốn đi Giang Nam tìm Liễu Họa Niên, không ngờ mới ra khỏi thành đã bị sơn tặc bắt giữ, hơn nữa Liễu Họa Niên cũng đang ở gần trong gang tấc. Ta vốn nghĩ, con đường tìm kiếm tình yêu hẳn là phải trải qua thiên tân vạn khổ, gặp bao nhiêu trắc trở, cuối cùng mới hội ngộ lương nhân(1), từ nay sát cánh bên nhau đến cùng trời cuối đất, làm một đôi thần tiên quyến lữ rồi hết chuyện, nhưng không nghĩ tới, hiện thực so với kịch bản tiến triển nhanh gấp mười lần, trực tiếp nhảy đến hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, hơn nữa người này cùng với người trong suy nghĩ của ta lúc đầu không mấy giống nhau... Tiếp theo ta nên diễn như thế nào đây?

Liễu Họa Niên hơi nhướn mày nói: “Thôi thì... để tại hạ đưa tiểu thư về Phượng Hoàng sơn trang?”

Chuyện này... Tuy rằng lúc này về nhà là lựa chọn tốt nhất, nhưng vẫn cảm thấy được đã vất vả ra đi, cứ như vậy mà trở về thì có chút không cam tâm... Hơn nữa, trong lòng có gì đó trống trải, như là còn có đại sự gì chưa xong... Rốt cuộc là chuyện gì ta?

Suy nghĩ suy nghĩ, ra sức suy nghĩ... cuối cùng cũng nhớ ra là chuyện gì: “A! Tiểu Bạch!”

“Tiểu Bạch?” Ánh mắt Liễu Họa Niên khẽ biến đổi.

Ta vội kéo tay hắn, lo âu nói: “Nguy rồi nguy rồi, ta chỉ lo chạy trốn một mình, quên mất Tiểu Bạch còn ở sơn trại! Ta và Tiểu Bạch cùng bị bắt, người giúp ta đi cứu hắn có được không?”

“Cùng bị bắt?” Liễu Họa Niên nhíu mày, “Trước khi cứu nàng ta đã tuần tra qua, trong Hồng Ngưu trại không có con mèo con chó nào.

“Tiểu Bạch không phải con mèo con chó...” Mặt ta đen lại, “Hắn là người, là một con người, trước đây là... “ Không biết vì sao, bốn chữ ‘hôn phu của ta’ đúng là không thốt ra được.

May thay Liễu Họa Niên cũng không để ý, chẳng qua chỉ nói: “Vậy thì càng không có. Ta xác nhận là chỉ có một mình nàng bị giam giữ.”

Ta cẩn thận nhớ lại, đúng là như vậy. Tối hôm đó Tiểu Bạch đã chạy ra đây, sau đó vẫn ẩn nấp trong tường rào, có lẽ bọn sơn tặc cũng thực sự không biết đến sự tồn tại của hắn, nhưng mà không nhìn thấy hắn, ta vẫn không an tâm. Bởi vậy, ta dùng phương pháp trăm lần đều linh nghiệm, ra vẻ đáng thương chớp chớp mắt với Liễu Họa Niên...

Liễu Họa Niên thấy ta như thế, đặt tay lên môi, dường như đang cười, lẩm bẩm nói: “Thật đúng là giống y như miêu tả nha...”

“Hả? Sao cơ?”

“Không có gì.” Hắn ho nhẹ vài cái, nghiêm mặt nói, “Ta không phải không thể quay lại sơn trại, chẳng qua, ta không muốn tình cờ gặp lại Lâm Nguyệt Tịch kia. Hôm nay sắc trời đã muộn, không bằng trước tiên chúng ta tìm khách điểm nghỉ ngơi một chút, ngày mai trở lại cứu?”

Việc đã đến nước này, ta chỉ có thể gật đầu.

(1)Lương nhân: người trong mối lương duyên.

10. 9

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyện Ngừ: Tuế Nguyệt

Link:

10

Đêm xuống, ta cùng Liễu Họa Niên trọ lại tại một khách điểm nhỏ ở trấn gần nhất.

Đang chuẩn bị ngủ, chợt nghe cửa sổ cách một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, một người từ cửa sổ nhảy vào, đúng là Tiểu Bạch mất tích đã lâu.

“Được lắm, ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta!” Ta hầm hầm xắn tay áo, định tiến tới nhéo tai hắn, hắn vội vàng nói: “Ta biến mất là có nguyên nhân!”

“Nguyên nhân gì?”

“Ta đã giúp ngươi dò la được một tin, nghe nói Liễu Họa Niên thích nhất là nữ nhân nhu nhược. Mỗi tình đầu của hắn chính là một nàng Tây Thi yếu đuối...”

“Nhu nhược?” Ta cực kỳ sợ hãi, ta cái gì cũng có, chỉ không có nhu nhược. “Vậy phải làm thế nào đây?”

Tiểu Bạch nói: “Muốn trở nên nhu nhược cũng đơn giản thôi. Đưa tai lại đây, như thế, như thế như thế...”

Ngay sau đó, một trận gió lạnh thổi qua, ta thấy mình đứng ở góc phố nào đó, mặc bạch y phiêu phiêu như tiên nữ, tay ôm trong lòng một chú thỏ trắng.

Một chiếc xe ngựa từ xa chạy đến, ta đột nhiên lao ra, ngựa bị kinh sợ, giơ hai chân trước lên hí vang, một người gạt màn xe ra, quát lên: “Kẻ nào, dám...”

Người kia quả nhiên chính là Liễu Họa Niên. Khi hắn nhìn thấy ta, lập tức trở nên hoàn toàn ngây dại.

Ta từ trong áo lấy ra một chiếc khăn tay, che lên miệng khê ho khan, vừa ho vừa buồn bã nói: “Vị công tử này, Tiểu Bạch của ta sinh bệnh rồi, làm sao bây giờ?”

“Tiểu Bạch?” Liễu Họa Niên hồ nghi nhìn sang con thỏ trắng trong lòng ta. Ta gạt đầu, rơi lệ: “Đây là Tiểu Bạch vô cùng vô cùng quan trọng với ta, nhưng mà nó sinh bệnh, sắp chết, ta rất, rất, rất sợ hãi...”

Ta nghĩ, giờ phút này biểu tình của ta tuyệt đối vừa yếu đuối lại vừa đáng thương, khổ sở động lòng người tới cực điểm, bởi vì Liễu Họa Niên quả nhiên lộ ra vẻ vô cùng thương cảm, tự mình xuống xe đỡ lấy ta: “Thì ra là thế, tiểu thư thật sự là người dịu dàng, ngay cả đối với con thỏ cũng có lòng thương như vậy, lại đây lại đây, lên xe ngựa của ta, chúng ta cùng mang Tiểu Bạch đi tìm đại phu.”

Trong lòng ta mừng như điên, nhưng ngoài mặt vẫn là bộ dáng nhu nhu nhược nhược, hướng về xe ngựa đi một bước ho ba tiếng, mà ngay lúc đó, một con heo đực đột nhiên xông tới, nhanh như chớp ngậm lấy Tiểu Bạch của ta mang đi, ta giận dữ, giật lấy roi thúc ngựa xa phu, thẳng tay đánh nó lăn ra đất, vừa đánh vừa chửi: “Con heo đực nhà người mà cũng dám đoạt Tiểu Bạch của ta! Người chẳng lẽ không biết Tiểu Bạch là của ta sao? Nó là sủng vật của ta, bất cứ ai cũng đừng hòng đoạt lấy! Người chết đi, chết đi!”

Con heo đực đáng thương kia, bị ta đánh cho máu chảy thành sông, hơi thở thoi thóp.

Lúc này ta mới buông tha nó, vứt roi, hài lòng xoay người lại, lập tức thấy vẻ mặt khiếp sợ của Liễu Họa Niên — thảm rồi! Hình tượng mỹ nhân nhu nhược của ta...

Trong lòng cả kinh, sợ tới mức tỉnh lại, thấy ánh nắng ban mai trải bên ngoài phòng, mới biết thì ra là nằm mơ, vội vàng lau lau cái trán ướt đầm mồ hôi, vỗ vỗ ngực, may mắn, may mắn là đang nằm mơ.

Bất quá, kể từ đó, ta lại càng nghĩ tới Tiểu Bạch nhiều hơn. Hắn rốt cuộc là đi đâu? Bình thường không cần gọi hắn cũng tự động xuất hiện trước mặt ta, vì cái gì đã qua một đêm rồi mà hắn vẫn chưa tìm ta?

Tâm tình buồn bực nên không thấy buồn ngủ nữa, ta rửa mặt chải đầu qua loa một lúc, quyết định đi tìm Liễu Họa Niên, nhờ hắn tìm người giúp ta. Ai ngờ mới mở cửa phòng, đã thấy vô số cánh hoa bay bay giữa không trung...

Ta ngây người ra một chút, nghĩ nghĩ, không có gió mà, vậy mấy cánh hoa đó bay xuống bằng cách nào, chờ khi ta ngẩng đầu lên, nhìn trên mái nhà mới nhận ra, không phải là do gió, rõ ràng có hai nữ nhân đứng trên đó, trong tay cầm một cái giỏ lớn, rải từng đợt hoa xuống...

Mà hai nữ nhân kia, là người quen cũ – đèn lồng nữ nhân, cầm kiếm nữ nhân.

Phản ứng đầu tiên của ta chính là lui về sau, đóng cửa, nhưng cửa còn chưa kịp đóng, một bàn tay từ bên ngoài đã đưa tới, chặn cửa lại.

Bàn tay xinh đẹp trắng nõn nà như nạm ngọc.

Trên cổ tay còn đeo bảy chiếc vòng mang màu sắc khác nhau.

Ta từ nhỏ sinh trưởng trong gia đình giàu có, cũng đã được bồi dưỡng không ít kiến thức, liếc mắt một cái liền nhìn ra, mỗi chiếc vòng tay đã có giá trị hơn ngàn lượng vàng.

Mặc dù ta không keo kiệt như cha ta, nhưng thấy ngọc khí quý báu như vậy, tự nhiên trong đầu cũng nảy sinh ý niệm tuyệt đối không thể làm hỏng nó, vội vàng buông cửa ra, kinh ngạc nhìn người mới tới.

Người kia đứng trước cửa, phong tình vạn chủng, thấy cửa mở liền thu tay lại, khẽ vãn vè lọn tóc dài, ngưng mắt nhìn ta cười ngọt ngào, ta bỗng thấy như hoa trên thế gian này đều đang nở rộ.

“Xin hỏi, vị cô nương này chính là hôn thê của Liễu huynh sao?”

“Người là...?”

Đèn lồng nữ nhân và cầm kiếm nữ nhân đồng loạt phi thân từ mái nhà xuống, đứng phía sau nàng, càng làm nổi bật vẻ đẹp không gì sánh bằng.

“Vị này là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, hơi thở như hoa lan, răng trắng như ngà, thân hình mảnh mai, mặt mày như sương, mái tóc như mây, huệ chất lan tâm, thiên hương quốc sắc, phong hoa tuyệt đại, khuyên quốc khuyên thành đại đại đại mỹ nhân, chính là tỷ tỷ của ta!”

“Lùn tịt, người nghe cho kỹ đây, đừng để bị dọa, tỷ tỷ của ta chính là đương triều Phượng Nghi công chúa nha!”

“Trời đất?” Một loạt thành ngữ dài thườn thượt chưa dọa được ta, nhưng cái tên này lại làm ta kinh ngạc hoàn toàn triệt để.

Phượng – Nghi – công – chúa?

Đó không phải là đối tượng thành thân của Tiểu Bạch sao?

11. 10

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

11.

Nhập niên tương ước, phụ bối nặc khởi. Thanh mai trúc mã, thủ túc tương y. Hữu tình vô dục, phi ngã sở ký. Kim ngộ giai ngẫu, hữu phượng lai nghi, xuất tự hoàng đình, trường vu cung tây. Nguyên lãnh phàn quế, khản cầu thối cát. Lượng ngã đa tình, thứ ngã phụ nghĩa.

Vì ước nhân – hạnh báỉ thượng.

(Hai mươi năm ước hẹn của bậc trưởng bối. Thanh mai trúc mã gắn bó như tay chân. Có tình nhưng không có ý, không phải do ta. Nay gặp giai ngẫu, hữu phượng lai nghi, xuất thân từ hoàng đình, lớn lên ở Tây cung, nguyện lánh công danh, xin được thoát hôn. Lượng ta đa tình, thứ ta phụ nghĩa.

Vi phạm ước hẹn – Hạnh kính bút)(1)

Sáu mươi hai chữ.

Mùa thu năm trước, dùng thẻ chữ Mễ Nam Cung phóng khoáng thoát tục, viết trên giấy gấm Vân Nam mà ta thích nhất, đưa đến tay ta.

Tô Tiểu Bạch chính là dùng một câu “Hữu phượng lai nghi”(2) kia, thoát hôn với ta. Mà giờ phút này, con người cao quý lớn lên ở Tây cung, xuất thân từ hoàng đình kia, đang đứng trước mặt ta.

Ta nhìn mắt nàng, mi nàng, mũi nàng, tổng thể tất cả, không biết vì sao trong lòng cảm thấy nặng nề, có điểm tự ti, có phần kinh diễm, dường như còn có chút bi thương thoáng ẩn trong lòng.

Mà cuối cùng, toàn bộ những cảm xúc này chuyển thành chán ghét.

Ta lạnh lùng liếc mắt qua hai người hầu phía sau Phượng Nghi công chúa, hơi héch cằm lên: “Nguyên lai là công chúa điện hạ, nghe danh đã lâu, thất kính thất kính.”

“Ta có thể vào không?” Nàng khách khí hỏi.

Ta khách khí đáp: “Thật có lỗi, phòng ốc sơ sài, sợ không chiêu đãi nổi chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn, hơi thở như hoa lan, răng trắng như ngà, thân hình mảnh mai, mặt mày như sương, mái tóc như mây, huệ chất lan tâm, thiên hương quốc sắc, phong hoa tuyết đại, khuynh quốc khuynh thành đại đại đại mỹ nhân như người.”

Đèn lồng nữ nhân giận tái mặt, cầm kiếm nữ nhân đặt tay lên kiếm nhìn ta như hổ rình mồi, riêng Phượng Nghi công chúa sắc mặt không đổi, vẫn mỉm cười như trước. Haiz, phụ thân có nói qua, việc buôn bán sợ nhất chính là sắc mặt nham hiểm không lộ ra là vui hay giận, bởi vì đạo hạnh cao thâm như vậy nhất định không phải kẻ đầu đường xó chợ. Bất quá phụ thân cũng nói, khi gặp được loại nhân vật quan trọng này, người không biết nói gì thì cứ cười đi.

Bởi vậy ta híp mắt, gương khóe môi lên cười, cười đến muốn bao nhiêu ngọt ngào có bấy nhiêu ngọt ngào.

Hai người chúng ta cứ giằng co nhìn nhau cười như vậy.

Qua khoảng thời gian nửa chén trà, Phượng Nghi công chúa rốt cuộc không cầm cự nổi, lông mày khẽ nhướng lên mắt mở to ra, oa ha ha ha, ta thắng!

Đang thầm đắc ý, lại nghe nàng mở miệng nói: “Tuy rằng nói như vậy thực thất lễ, nhưng mà... ta đã có cốt nhục của Liễu huynh.”

Gi?

Ta nghĩ về mặt của ta lúc này nhất định rất buồn cười, bởi vì đầu óc mơ màng một lúc sau mới có thể phản ứng lại, nghe được giọng nói của chính mình khùng khiếp cỡ nào, tâm mắt theo bản năng liền dời tới bụng công chúa, rõ ràng bằng phẳng mà...

“Cho nên, nếu như trong vòng bảy tháng chàng không cưới ta, danh tiết ta sẽ bị hủy, hoặc là, chỉ có thể kiếm một phò mã khác.”

Lại một đạo sét đánh xuống, điều ta sợ cũng đã tới.

Chẳng lẽ... Tiểu Bạch vì nguyên nhân này mới...

“Thế nhưng Liễu huynh lại một mực trốn tránh ta, hành tung của chàng phiêu bạc bất định, tìm thế nào cũng tìm không thấy. Thật vất vả mới nghe nói xuất hiện tại nơi này, nhưng giờ Tý đêm qua ta mới đến nơi, chàng đã đi rồi.”

“Sao cơ?” Ta ngơ ngác quay đầu nhìn căn phòng bên cạnh, quả nhiên im ắng không một tiếng động. Theo lý mà nói bên này có động tĩnh lớn như vậy, Liễu Hòa Niên phải ra từ sớm, chẳng lẽ đã đi thật rồi? Sau khi

hiểu rõ chuyện tình, ta lại nhìn sang Phượng Nghi công chúa, dịch ý ban đầu hoàn toàn biến mất, ngược lại trở nên vô cùng thông cảm.

Trên mặt Phượng Nghi công chúa không còn nét cười, trong mắt loang loáng nước, nhìn ta, thanh âm mềm mại: “Ta vốn định hứa hẹn, dùng tài phú địa, quan to lộc hậu... để dụ dỗ cô nương rời khỏi Liễu huynh, thế nhưng, khi gặp cô nương lần đầu tiên, ta đã biết, người này không thể mua bằng danh lợi thế tục; ta vốn có thể dùng thủ đoạn của hoàng tộc bắt ép cô nương, thế nhưng, ta không muốn làm như vậy. Cô nương, ta thấy nàng là người tốt. Thử đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, đổi lại nếu nàng là ta, nên làm thế nào cho phải đây?”

Toàn thân ta cứng đờ lui về sau vài bước, lúng túng không nói nên lời: “Vô luận... như thế nào, vào trong trước đã.”

Phượng Nghi công chúa cứ thế mà vào.

Sau đó đã kể một chuyện kỳ thực là đáng xấu hổ, nhưng ta vẫn bị cảm động bởi tình yêu trong đó.

Nghe nói Phượng Nghi công chúa thích tự do, nữ cải nam trang ra ngoài ngao du học hỏi, tình cờ gặp được Liễu Họa Niên, trò chuyện với nhau rất vui vẻ, xưng huynh gọi đệ, cùng lưu lạc giang hồ, không gì thích hơn. Một đêm đi chơi thuyền trên Thái Hồ, sau khi uống say, thất thố gây ra sai lầm nghiêm trọng. Cả hai đều xấu hổ, định xem như không xảy ra việc gì, ai ngờ công chúa lại mang thai. Họ Liễu vô tình, không chịu trách nhiệm mà còn trốn tránh. Công chúa tuy là thiên chi kiêu nữ, trời sinh tính tình đảm đảm, không thể dùng vũ lực, bởi vậy một người trốn một người tìm, dẫn đến cục diện ngày hôm nay.

Ta cầm khăn tay lau nước mắt, giận dữ nói: “Đúng là căn bã! Nam tử hán đại trượng phu, dám làm không dám nhận, để một nữ tử yếu đuối như vậy phải bôn ba bất lực, thật đáng giận!”

Phượng Nghi công chúa rũ mắt xuống, lông mi dài đẹp in bóng tầng tầng trên mặt: “Ta tuy là hoàng nữ(3), nhưng gặp phải chuyện này... cũng không biết nên nói với ai. Nếu để dân chúng biết được, thể diện hoàng tộc mất hết. Ta, ta, không bằng dùng một thước vải trắng...”

Ta vội vàng nắm lấy tay nàng nói: “Không được! Tuyệt đối không được! Người không thể phí hoài thân mình, một xác hai mạng nha! Tuy rằng Liễu Họa Niên vô tình, nhưng hài tử vô tội! Người phải kiên cường!”

Phượng Nghi công chúa rơi lệ nhìn ta, nắm tay ta nói: “Ta quả nhiên không nhìn lầm, cô nương là người tốt. Chẳng những không trách cứ mà còn an ủi ta...”

Mặt ta đỏ bừng, ngược ngùng rút tay lại nói: “Chuyện này... thôi... đều là nữ tử, nữ tử không giúp nữ tử, thì còn có thể giúp ai.”

“Về phần Liễu huynh...”

“Hừ! Hắn dám làm ra chuyện bạc tình vô sỉ như vậy, ta muốn giết hắn còn không xong, nói gì gả cho hắn. Phì phì phì, không lấy chồng! Người yên tâm, công chúa, ta nhất định đòi lại công bằng cho người!”

Phượng Nghi công chúa đứng dậy hành đại lễ với ta: “Nếu vậy, Phượng Nghi bái tạ đại ân của cô nương.”

Ta vỗ ngực thề thốt rồi chia tay công chúa, cả người đắm chìm trong cảm phần, hận không thể lập tức đi bắt Liễu Họa Niên, hành hiệp trượng nghĩa. Đang tự vẽ ra viễn cảnh tươi đẹp đó, có người gõ nhẹ lên cửa sổ vài cái, quay đầu nhìn lại đúng là Tiểu Bạch!

Ta chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, tin chắc lần này tuyệt đối không phải nằm mơ, lập tức nhảy lên chạy qua đó: “Tiểu Bạch!”

Hắn linh hoạt trườn vào từ cửa sổ như cá đang bơi, đứng cười cười trước mặt ta: “Ừm.”

Sau đó ta lại kêu lên một tiếng: “Tiểu Bạch!”

“Ừm.”

Mắt ta đỏ lên, bay qua ôm cổ hắn: “Tiểu Bạch Tiểu Bạch Tiểu Bạch!”

“Được rồi được rồi, ta ở đây, phì muội!”

“Tiểu Bạch, rốt cuộc ngươi cũng chịu xuất hiện, ngươi ở đây thật tốt quá, tên Liễu Họa Niên kia hẳn không phải người tốt mà!” Ta ôm hắn, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng khóc lóc kể lể một phen: “Hắn đùa bỡn tình cảm của người khác, hại người ta mang thai, lại không chịu trách nhiệm, bội tình bạc nghĩa...”

Ta càng nói càng cảm thấy Liễu Họa Niên tội ác tày trời, tội lỗi chồng chất, quả thật là làm cho người thân đều phần nộ, nên bị thiên lôi đánh. Lúc này, Tiểu Bạch bỗng nhiên mở miệng, giọng nói thanh thanh lạnh lùng từ đỉnh đầu thổi tới: “Ta hỏi ngươi, ta và công chúa đính hôn là khi nào?”

“Sao cơ?” Ta ngây người một chút, ngắc đầu: “Là sau khi ngươi từ hôn với ta không lâu. Tháng mười năm ngoái? Hay là tháng mười một nhỉ?”

“Vậy hiện tại là tháng mấy?”

“Tháng tư.”

“Cho nên?” Hắn nhướng nhướng mày.

“Cho nên?” Ta cũng hoang mang nhướng nhướng mày theo, nhưng tiếp theo lập tức hiểu ra “A!”

“Nghĩ ra rồi sao?”

“Khoan đã! Ngươi cùng công chúa đính hôn vào tháng mười một, công chúa lại nói tháng một năm nay có quan hệ thân mật với Liễu Họa Niên, như vậy... Mùa đông tháng một thời tiết khắc nghiệt, bọn họ còn đi chơi thuyền trên Thái Hồ? Còn nữa... đại hôn của công chúa sắp đến, còn có thể xuất cung bước chân vào giang hồ sao?”

Tô Tiểu Bạch nháy mắt với ta một cái mang ý “Ngươi rốt cuộc cũng chịu suy nghĩ cẩn thận.”

Vì thế tay ta bắt đầu run run rẩy rẩy, nửa ngày sau, mới túm lấy áo hắn, sợ hãi mở miệng: “Ta... bị... lừa...?”

Tô Tiểu Bạch thở dài, không nói gì, chỉ xoa xoa đầu ta.

Ta rơi lệ đầy mặt.

(1) Dịch đại haha, thứ lỗi cho vốn ngôn ngữ của mình, cho dù có hiểu cũng không tìm được cách dịch tương đương.

(2) Ý nghĩa của câu này trong Hồng Lâu Mộng là có chim phượng đến múa, ý nói là điềm lành.

(3) Hoàng nữ: con vua

12. 11

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Nguyệt

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

12.

Ta nhớ lúc trước, có người khách từ Thiên Trúc đến, mang theo một loại kẹo kỳ lạ. Phụ thân thấy ta đứng một bên chảy nước miếng, liền lấy ra một viên, giấu ở trong tay, hướng về phía ta vẫy vẫy tay, ta chạy ào tới, người cho ta viên kẹo đó. Ngày hôm sau, khi người nhìn thấy ta, lại làm động tác vẫy tay giống như vậy, ta vội vàng vui mừng chạy tới, nhưng khi mở tay ra, bên trong chỉ là cục đá.

Tô bá bá sau khi nghe được chuyện này, cảm khái nói: “Đối với nữ nhi của mình còn như thế, Hường tài thần quả là keo kiệt danh bất hư truyền.”

Còn Tiểu Bạch sau khi biết, lại đến thư phòng bái kiến cha ta, nửa canh giờ sau, hần mang ra cho ta một hộp kẹo trong suốt.

Dĩ nhiên là ta mừng như điên, mở nắp hộp ăn lấy ăn để, cuối cùng chỉ còn một viên mới nhớ ra, ngượng ngùng ngẩng đầu: “Ai da... Cái này, người có muốn ăn không?”

Ánh mắt Tiểu Bạch nhìn ta lúc đó tựa như cha ta nhìn thấy túi tiền của người khác, vô cùng phức tạp.

Mà cha lúc ấy đang đứng bên cửa sổ thư phòng, nhìn chúng ta, lắc đầu thở dài: “Hường Tiên ta cả đời khôn khéo, lại sinh ra một nữ nhi mặt mày sáng sủa nhưng lại thực ngốc, bất quá, kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, cổ nhân cũng không gạt ta.”

Ta rất không vui vì cha chê ta ngốc.

Dần dần khi lớn lên, cảm xúc không vui này cũng tăng theo, bởi vì trong lúc vô tình nghe thấy bọn hạ nhân nói cha không truyền lại sản nghiệp của người cho ta, mà muốn truyền cho Tiểu Bạch. Sau đó, Tiểu Bạch từ hôn, tuy rằng cha không nói gì, nhưng tóc bạc càng ngày càng nhiều.

Giờ này phút này, ta ở trong một khách điểm xa la cách nhà trăm dặm, không biết vì sao lại nhớ tới kẹo Thiên Trúc. Có lẽ, ta đúng thật là ngu ngốc mà...

“Công chúa vì sao lại bày ra trò nói dối với ta như vậy?”

Ánh mắt Tiểu Bạch lóe lên, thấy ta ngẩng đầu nhìn hần, liền xoay mặt sang hướng khác một chút, thản nhiên nói: “Hiện tại người có được trân bảo mà nữ tử khắp thiên hạ đều mơ tưởng tới. Bọn họ muốn có được trân bảo này, dĩ nhiên bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cũng sẽ dùng.”

“Liễu Họa Niên là trân bảo sao?”

“Hần không phải sao?” Tiểu Bạch hỏi lại.

Ta bối rối.

Liễu Họa Niên là một người đẹp, thực sự rất đẹp. Từ nhỏ tới lớn ta chừng thấy qua nam tử nào được như vậy. Tiểu Bạch và hai người ca ca của hần đều nổi danh là mỹ nam tử của Trung Nguyên, riêng Tiểu Bạch cũng đã làm cho tất cả nha hoàn ở Phụng Hoàng sơn trang phải đánh nhau vì hần... Có điều, so với Liễu Họa Niên, bọn họ chỉ làm nền mà thôi.

Võ công của hần cũng thực sự cao cường, đối phương dù mạnh trong nháy mắt cũng bị đánh cho tả tơi, loại bình tĩnh này, loại công lực này, tuy ta không phải người trong giang hồ, nhưng cũng biết rõ đó là võ công cực cao.

Hần còn rất cẩn thận ôn nhu, đưa ta đến khách điểm, chỉ cần ta hơi nheo nheo một cọng lông mi, động động ngón tay, hần có thể đoán được ta muốn làm gì, là ngại gió lớn muốn đóng cửa sổ, hay là đang khát muốn uống nước.

Có lẽ điều duy nhất đáng trách là hần ra tay quá mức độc ác, nhưng nghĩ kỹ lại, những người đó đều tìm tới hần để báo thù, nếu hần võ công không tốt, rơi vào tay họ, rất có khả năng bị chặt tay chặt chân, còn hần chẳng qua chỉ để lại vết cắt nơi yết hầu của họ. Phụ thân nói, nếu không muốn bị ức hiếp thì trước hết phải ức hiếp người khác. Nói như vậy, hần cũng không có gì sai...

Thế nhưng... thế nhưng, nhưng...

Hần không có gì là không tốt, chẳng qua là ta bỗng dưng không muốn gả cho hần mà thôi.

Dường như nhìn thấu tâm tư của ta, Tiểu Bạch mở miệng nói: “Nếu bây giờ người không muốn gả cho Liễu Họa Niên cũng không sao, chúng ta có thể đổi người khác. Người còn muốn gả cho ai nữa?”

“Này!” Ta trừng hần, “Đừng nói cái kiểu như ta thủy tính dương hoa(1), gặp ai yêu người đó có được không! Ta làm gì muốn gả cho nhiều người như vậy.”

Tiểu Bạch nhú mày: “Vậy tại sao ngươi muốn gả cho Liễu Họa Niên?”

“Đương nhiên bởi vì hắn là nam tử nổi danh nhất thiên hạ hiện nay!”

“Giả sử có nam tử khác nổi danh hơn hắn thì sao? Ngươi cũng muốn gả cho người kia sao?”

Ta gục đầu sang một bên, cảm thấy đầu óc ong ong lên.

“Nghĩ kỹ lại đi. Đến tốt cùng là ngươi muốn cái gì?” Trong mắt Tiểu Bạch dường như có tiếng thở dài.

Đúng vậy, đến tốt cùng là ta muốn gì? Có điều, chính ta cũng không biết mình muốn gì nữa a! “Mặc kệ là thế nào, ta muốn gặp Liễu Họa Niên.” Ta rầu rĩ nói, “Ta muốn hỏi cho rõ, giữa hắn với công chúa đã xảy ra chuyện gì.”

“Sau đó?”

“Sau đó? Sau đó ta nói tạm biệt.”

“Vì vậy?”

“Vì vậy, bây giờ ta muốn tiếp tục ngủ một giấc trong lúc chờ hắn quay lại tìm ta.” Nói xong, ta xoay người đi đến bên giường, lấy chân cởi cởi giày ra, trùm chăn lên đầu lập tức ngủ.

Tuy rằng nhắm mắt, nhưng mũi vẫn ngửi được mùi cỏ thơm thoang thoảng, vì vậy ta biết Tiểu Bạch lần này không biến mất, vẫn ngồi đó, thân thể ta cảm nhận được điều này, liền chìm sâu vào giấc mộng đẹp.

Trong mơ, thời gian phẳng phất như lùi lại trong nháy mắt, trở về ngày hôm đó khi ta nhận được phong thư.

Trong đại sảnh có rất nhiều người, tất cả đều là thân thích nhà ta, bọn họ ngồi tùm lại một chỗ, nghị luận ồn ào, giống như bọ ruồi kêu loạn. Bọn họ nói cái gì, ta đều không nghe thấy, chẳng qua ta chỉ đem phong thư kia trở lại đây, hình ảnh này đã lặp đi lặp lại hàng chục lần trong quá khứ, sau đó xoay đầu nhìn phụ thân: “Tiểu Bạch muốn thành thân cùng công chúa?”

Phụ thân nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng bước tới, bỗng nhiên ôm ta: “Ti Vũ, cha cho con một vạn lượng hoàng kim.”

“Hả?”

“Con muốn ăn gì thì ăn, muốn mặc gì thì mặc, muốn đi đâu chơi thì đi, muốn làm gì cũng được. Nếu một vạn lượng không đủ thì hai vạn lượng, Ti Vũ, con muốn bao nhiêu cũng được.”

Từng thấy qua nhiều bộ dáng keo kiệt của cha, lúc này người lại hào phóng như vậy, ngược lại ta không thể thích ứng kịp, vội vàng giãy ra khỏi cái ôm của người, liếc nhìn phong thư trên tay, sau đó vứt xuống đất, dẫm đạp như điên: “Xì, cưới công chúa thì giỏi lắm sao! Còn dám khoe trước mặt ta, muốn chết!”

“Ti Vũ...” Cha nhìn ta, tựa như nhìn thấy bạc rơi xuống nước.

“Cha...” Ta nhìn người chằm chằm đầy quyết liệt, “Vô luận là muốn gì cũng được chứ?”

“Ừ ừ!”

“Được, Tiểu Bạch cưới công chúa, con phải gả thái tử!”

Bùm, cả đại sảnh nhất thời ngã nhào choáng váng. Có một vị biểu biểu biểu biểu huynh từ trong đám người đang giãy dụa bỏ dậy, giơ tay lên tiếng nói: “Chuyện đó, Ti Vũ biểu muội à, đương triều thánh thượng năm nay mới mười chín tuổi, chưa có con nói dối, chỉ có một hoàng tử thôi.”

“Cái gì? Không có thái tử? Vậy... vậy Hầu gia hay Tướng quân gì gì đó, tóm lại phải là nam nhân nổi danh nhất, xuất sắc nhất, chỉ cần ta gả cho hắn sẽ được người đời ngưỡng mộ.”

Lúc này không đợi vị biểu biểu biểu biểu huynh lên tiếng, mọi người đã đồng loạt nói ra một cái tên...

Liễu Họa Niên.

Ta nhớ ra rồi. Chính là như vậy ta mới quyết định phải gả cho Liễu Họa Niên.

Tuy rằng ba năm trước ta đã biết có một người như thế, nhưng đến tận mồng bốn đầu tháng mười một năm ngoài ta mới quyết định gả về làm vợ hắn.

Trong mắt chua xót, ta nghĩ có lẽ mình đang khóc.

Vì cái gì lúc tỉnh không nhớ được nguyên nhân, không nhớ được thời gian, ở trong mộng lại có thể hiện ra rõ ràng như thế?

Rõ ràng... Rõ ràng là không nhớ được mà...

Có cái gì đó ảm áp nhẹ nhàng đặt trên mắt ta, có lẽ là ảo giác trong mơ, ta trở mình, tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

(1) Thủy tính dương hoa: lẳng lơ.

13. 12

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

13.

Ta mơ mơ màng màng không biết đã ngủ bao lâu. Chỉ biết, khi tỉnh lại, đã là hoàng hôn. Nắng chiều trải dài từ ngoài cửa sổ tiến vào trong, chiếu sáng cả căn phòng, một người ngồi đọc sách bên cạnh cửa sổ, ánh nắng rơi trên người bao thành một quang sáng màu vàng rất đẹp, theo trực giác ta kêu lên hai tiếng “Tiểu Bạch”, hắn quay đầu lại, ra là Liễu Họa Niên.

“Tỉnh rồi sao?” Liễu Họa Niên khẽ nhướn mày, cười với ta, buông sách trong tay, đi tới.

Ta ngẩn người một lúc mới nhận ra sự thật là Tiểu Bạch lại biến mất, nhìn xung quanh một lượt, hết thấy đều giống như trước khi ta ngủ, có lẽ khác biệt duy nhất chính là hương cỏ thơm đã bay mất.

Liễu Họa Niên đi đến bên giường, nghiêng đầu hỏi: “Nàng ở trong mộng thấy chuyện gì bi thương sao?”

“Huh?”

“Nàng đã khóc.” Ngón tay thon dài vươn tới, như cánh chuồn chuồn đậu trên nước, khẽ lướt qua mặt ta, không đợi ta phản ứng, đã rút lại, trên đầu ngón tay có giọt nước trong suốt.

Không thể nào? Khóc? Ta vội đưa tay lên chùi chùi nước mắt, đệm giường hơi trũng, Liễu Họa Niên ngồi xuống, nghiêng người vuốt tóc ta, hỏi: “Vì sao lại khóc?”

Trong ánh nắng ảm áp, gương mặt hắn mang theo một loại thánh thiện không cách nào miêu tả được, mà thanh âm lại ôn nhu như vậy, đủ khiến cho vạn vật trên thế gian mê say.

Ta ngẩn ngơ nhìn hắn hồi lâu không thể nói nên lời.

Có lẽ là phản ứng của ta làm hắn hài lòng, Liễu Họa Niên híp mắt cười, tiến đến gần hơn một chút: “Bởi vì Phượng Nghi công chúa tìm đến làm phiền nàng phải không?”

Ta tiếp tục nhìn hắn, không nói lời nào.

Bàn tay của Liễu Họa Niên vuốt tóc ta, càng trở nên dịu dàng hơn: “Không cần để ý tới nàng ta. Nàng chỉ cần nhớ kỹ, nàng là – vị hôn thê của Liễu Họa Niên ta, trên đời này, sẽ không có người nào hơn được nàng, cho dù là công chúa cũng vậy.”

Ta vẫn không nói lời nào.

Liễu Họa Niên khẽ thở dài: “Nàng không tin ta có quyền lực như vậy sao? Ngay cả công chúa cũng hoàn toàn không để vào mắt?”

Ta nhấp nháy môi, cuối cùng mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn: “Ta chẳng qua không biết rằng nguyên lai ta thật sự là vị hôn thê của ngươi.” Vừa nói, vừa đưa tay giữ lấy gương mặt hắn.

Hắn không ngạc nhiên, cũng không đẩy ta ra, chẳng qua chỉ yên lặng nhìn ta, đôi mắt đen thâm thúy khẽ sáng lên, giống như viên ngọc trầm trong nước.

Mà ta, vẫn ôm mặt hắn, chậm rãi nói: “Đây là lần đầu tiên ta rời khỏi nhà, bước ra giang hồ. Thế nhưng, những chuyện có liên quan tới giang hồ, từ nhỏ đến lớn ta cũng nghe được không ít.”

Cha ta tuy là quý keo kiệt, nhưng đầu cơ trục lợi, bồi dưỡng thế lực là sở trường của người từ trước đến nay, nghe nói mỗi mười môn phái trên giang hồ, thì có năm phái mà lão bản phía sau là cha ta. Còn Kim kiếm Tô gia, là đại phái cực kỳ hưng thịnh ở Trung Nguyên, mỗi một cái tên trong Tô gia báo danh ra ngoài, đều vô cùng sáng chói, về phần Tô bá bá, lại là Thiên hạ đệ nhất kiếm, đến nay chưa ai có thể sánh bằng.

Ta từ nhỏ lớn lên cùng Tiểu Bạch, thích nhất chính là nghe chuyện về Bát Quái trên giang hồ.

“Toại Tử Môn độn giáp, Đường gia ám khí, Thiếu Lâm quyền, Vũ Đang kiếm... tất cả đều là kỹ năng độc đáo. Nhưng ta cho rằng, tuyệt diệu nhất trong đó, phải thuộc về thuật dịch dung của Thất Xảo Đồng Tử. Nghe nói hắn làm mặt nạ da người vô cùng khéo léo, cẩn thận tỉ mỉ, cho dù là phu thê trong nhà, gần trong gang tấc vẫn không thể phân biệt được. Có điều, chỉ cần là mặt nạ da người cũng sẽ có chỗ thiếu sót, tỷ như – dưới mắt mặt trời sẽ trong suốt khác thường.” Nói xong câu cuối cùng, tay ta sờ lên mặt Liễu Họa Niên, hung hăng lột mặt nạ xuống, nổi giận quát lên: “Tô Tiểu Bạch! Ngươi còn muốn giả thần giả quỷ gạt ta đến khi nào!”

Kỳ thực ta nên sớm nghĩ tới Liễu Họa Niên chính là Tô Tiểu Bạch.

Trên giang hồ còn có Liễu Họa Niên khác ngoài người này ra không thì ta không biết, nhưng Liễu Họa Niên này xuất hiện trước mặt ta, vô luận như thế nào cũng thấy thần bí trong lời nói và mâu thuẫn trong việc làm, tuyệt đối là Tô Tiểu Bạch!

Có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, Tiểu Bạch biến mất, Liễu Họa Niên liền xuất hiện, Liễu Họa Niên đi vắng, Tiểu Bạch không biết từ đâu chui ra. Hai người này dường như thương lượng rất kỹ thứ tự xuất hiện bên cạnh ta, trùng hợp quá mức rõ ràng.

Thứ hai, thái độ của Liễu Họa Niên đối với ta quá mức ám muội, lại vô cùng hiểu rõ về chuyện của ta, nhất là tiếng xưng hô phì muội, từ nhỏ đến lớn, nếu có người kêu ta như vậy, thì phải là Tiểu Bạch.

Thứ ba, nếu hai lý do trên còn chưa đủ, thì còn trái tim ta, tim ta rõ ràng đập thành thịch như vậy, trực giác của nữ tử nói với ta rằng, Liễu Họa Niên là giả, hắn là một người rất quen thuộc với ta, quen thuộc nhất với ta.

Vì thế, tay ta chạm đến một vật nổi lên, chạm đến tầng tầng những lời nói dối xoay quanh ta, ta muốn tra ra chân tướng của tất cả mọi việc, ta muốn vạch trần bí mật này, vì vậy ta liền dùng sức, kiên quyết kéo...

Xoạt.

Thanh âm tựa như mũi dao bén nhọn lướt qua tim ta, sau đó, tim ta liền ngừng đập.

Bởi vì, tuy rằng ta đã lột mặt nạ da người kia ra, nhưng hiện người bên dưới lớp mặt nạ, ánh mắt như làn nước mùa thu, môi đỏ như son, đẹp đến kinh tâm động phách... cũng không phải Tiểu Bạch.

Nàng là Phượng Nghi công chúa.

14. 13

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

14.

Ta không cách nào hình dung được phản ứng của mình trong giây phút đó.

Cho dù khi phụ thân thấy một đồng tiền rơi xuống cống ngầm, làm thế nào cũng không lao ra kịp, cái loại hồi hộp và thất vọng đó cũng không hơn gì lúc này.

Ta còn tưởng rằng cuối cùng mình cũng thông minh ra, có thể nhìn thấu huyền trong một chuyện phức tạp mờ mịt như vậy, không ngờ, hiện thực vĩnh viễn còn hơn những gì mà người ta nghĩ tới, gương mặt bên dưới lớp mặt nạ, không phải là Tiểu Bạch, mà là Phượng Nghi công chúa!

“Bất ngờ lắm sao?” Nàng nhún mày, lộ vẻ phong tình.

“Là người...”

“Từ trước đến giờ vẫn là ta.” Nàng cười yếu ớt, vén tóc lên, “Tuy rằng mặt nạ có thể thay đổi diện mạo, nhưng cái gốc không đẹp thì cũng không biến ra được bộ dáng mỹ cực nhân gian như vậy. Cũng giống như một người có gương mặt to bè, muốn dịch dung thành mặt trái xoan, dù làm thế nào cũng không thể hoàn chỉnh... Thế nào? Liễu Họa Niên ta có đủ đẹp không? Đủ đẹp để khiến Hường đại tiểu thư người động tâm không?”

Ta ngơ ngác nhìn nàng, quả thực không dám tin hết thấy những gì đang diễn ra trước mắt, sau nửa ngày mới thốt ra một câu: “Tại sao... Tại sao? Tại sao lại muốn lừa gạt ta như vậy...”

Phượng Nghi công chúa hỏi ngược lại: “Người nói đi?”

Ta làm sao biết!!

Nếu ta biết thì còn giống một kẻ ngốc như lúc này sao?

Phượng Nghi công chúa trong mắt hiện lên thần sắc kỳ quái, không đợi ta nhìn rõ đó là gì, nàng đã thản nhiên nói: “Hường đại tiểu thư, người nói trên đời này, nữ nhân đặc ý nhất, phong quang nhất, may mắn nhất là ai?”

Ta cau mày suy nghĩ nửa này, trả lời: “Là... mẹ người?”

Phượng Nghi công chúa bật cười. Ta tròn mắt ngạc nhiên, chẳng lẽ không phải thái hậu sao? Ngay cả hoàng đế cũng phải nghe lời nàng, trên đời này còn có người so với nàng càng phong quang hơn, càng may mắn hơn sao?

“Là người đó.” Phượng Nghi công chúa chỉ vào người ta, “Chính là người, Hường đại tiểu thư.”

“Gi?”

“Căn cứ vào số liệu của hoàng thất, tài sản mang danh nghĩa Hường Tiễn không sao đếm hết, đã có thương nghiệp lớn ở kinh đô, lại còn nắm chặt trong tay lợi nhuận từ sáu thành, nói cách khác, trên đường đi hắt tỳ tiện vào cửa hàng nhà nào mua y phục, tiền mua y phục đó cuối cùng cũng thu về trên tay hắn, mà hắn chỉ có một nữ nhi là người, chờ sau khi hắn bách niên quy lão, toàn bộ những thứ đó đều là của người.”

Ta trơ mắt ra.

Từ nhỏ tới lớn ta cũng biết cha ta rất có tiền, nhưng còn hơn cả có tiền, điều ta nhận thức sâu sắc chính là... người thực sự, thực sự thực sự keo kiệt. Đơn cử một ví dụ, khi người ra ngoài bàn bạc công việc cũng rất chú trọng bề ngoài, yêu cầu y phục chỉnh tề, đặc biệt là cổ áo trong và tay áo, càng phải nổi bật thể hiện thân phận và địa vị của người. Bởi vậy, tất cả cổ áo và tay áo đều phải tháo rời được, qua một thời gian bị mài mòn thì thay cổ áo và tay áo khác, những cái khác vẫn là y phục cũ.

Bởi vậy, mười sáu năm qua, trên thực tế ta cũng chưa từng chân chính biết đến thế nào là xa xỉ, thế nào là an phú tôn vinh(1), cũng chưa từng thực sự ý thức bản thân mình giàu có cỡ nào. Giờ phút này, những lời của Phượng Nghi công chúa, nhất thời làm ta có cảm giác như bị tạt một gáo nước lạnh lên đầu.

Nàng nói tiếp: “Hơn nữa, là vị hôn thê được chỉ phúc vi hôn của Tô tam công tử, người lại làm cho tất cả nữ tử trên giang hồ cực kỳ thêm thường hâm mộ. Người từ khi ra đời mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, không có suy sụp, không có đau khổ, lớn lên dung mạo lại xinh đẹp như hoa, người nói xem, có phải nữ tử may mắn nhất trong thiên hạ chính là người hay không?”

Tuy rằng đối với vị công chúa tâm tính phức tạp này, ta có chút địch ý, nhưng được nàng khen xinh đẹp, ta vẫn hơi đỏ mặt, đang ngượng ngùng vãn về vạt áo cân nhắc xem nên nói gì cho đúng, ngữ điệu của Phượng Nghi công chúa đột nhiên thay đổi, trở nên âm trầm: “Cho nên, nếu ta muốn tạo ra một bi kịch nào đó, còn gì vui thích bằng việc nhúng chàm một đóa hoa trắng lớn lên từ cấm y ngọc thực, chúng tinh phủng nguyệt.”(2)

Ta chấn động, gương mặt Phượng Nghi công chúa trước mắt trở nên méo mó, bỗng nhiên không giống với lúc trước. Trước kia, ta không biết rằng nguyên lai cái đẹp cũng có phân loại, có nét đẹp ôn hòa vô hại cũng có nét đẹp tà ác đả thương người khác.

Ta theo bản năng lùi về sau, cổ tay lại bị nàng giữ chặt, đồng thời cánh tay cũng tê rần, cả cơ thể phảng phất như bị một sức mạnh nào đó giam cầm, không thể động đậy nửa phần.

“Dựa vào cái gì người có thể sống đắc ý như vậy? Dựa vào cái gì?” Nàng cười càn rỡ tợn, “Rõ ràng ta mới là hoàng nữ, rõ ràng ta mới phải là người hạnh phúc nhất trên đời này, không đúng sao?”

“Ta, ta ta không biết người đang nói gì, mau, mau buông tay...”

“Loại thiên kim tiểu thư không có đầu óc, ngu muội như người, lúc nào cũng tự cho là mình đúng, từ nhỏ đã được mọi người thương yêu bảo hộ, ngay cả sợi tóc cũng không để bị thương, dựa vào cái gì lại được nhận hạnh phúc như vậy?”

“Buông tay...”

“Người dựa vào cái gì mà nghĩ rằng mình muốn gả cho ai thì gả, lại dựa vào cái gì mà nghĩ rằng nam nhân được người nhìn trúng cũng nhất định sẽ thích người? Dựa vào cái gì người keo kiệt nhất trên đời này cũng hết sức hào phóng với người, dựa vào cái gì nam nhân xuất sắc nhất trên đời này lại một lòng chung tình với người?”

“Thả ta ra!” Ta rốt cuộc không chịu nổi áp lực kéo đến dồn dập như vậy, hét ầm lên “Thả ta ra thả ta ra thả ta ra! Người điên rồi, người điên rồi!”

Phượng Nghi công chúa cười lạnh: “Dựa vào cái bảo ta buông thì ta phải buông ra? Người cho rằng người là...”

Lời còn chưa dứt, một thanh âm mơ hồ tựa như xuyên thấu từ kiếp trước đến kiếp này vang lên...

“Buông nàng ra.”

Ta quay đầu, cửa phòng hé mở, người đứng đó chìm trong tia nắng cuối cùng của ánh hoàng hôn, phảng phất như lúc nào cũng có thể biến mất, lại chân thật hiện hữu.

Nước mắt ta lập tức rơi xuống...

“Tiểu Bạch...”

(1) An phú tôn vinh: Thành ngữ, tự hào là mình giàu có, sống an nhàn phú quý.

(2) Cẩm y ngọc thực: ăn ngon mặc đẹp;

Chúng tinh phủng nguyệt: trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, là cái rốn của vũ trụ.

15. 14

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Nguyệt

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

15.

Đúng vậy, vào những lúc nguy cấp nhất, người đến cứu ta, chỉ có Tiểu Bạch.

Luôn là Tiểu Bạch.

Thế nhưng, mãi đến khi câu nói đó vang lên, ta mới thật sự ý thức được hóa ra ta đối với Tô Tiểu Bạch vô cùng tín nhiệm và ỷ lại, hơn cả cha ta, hơn bất kỳ một người nào khác, thậm chí hơn cả bản thân mình.

Phượng Nghi công chúa gần như lập tức buông lỏng tay ra, vuốt tóc, khi quay đầu lại nhìn hắn, liền khôi phục lại dáng cười yếu ớt thanh thanh: “Đừng cuống lên như thế, chẳng qua ta chỉ đùa với tiểu bảo bối của người một chút mà thôi.”

Tiểu Bạch quay lưng về phía ánh sáng, bởi vậy ta không nhìn rõ biểu tình trên mặt hắn, chỉ cảm thấy giờ phút này hắn rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức cơ hồ khiến ta cảm thấy xa lạ.

Căn phòng chìm trong yên lặng một lúc, sau đó, Tiểu Bạch mở miệng nói: “Chưa tới thời gian quy định, không được gây chuyện.”

“Này, ta vì sốt ruột thay người, nên muốn giúp người thôi!” Phượng Nghi công chúa ném một cái nháy mắt về phía hắn, “Phải biết rằng ngày mai trước lúc mặt trời mọc, nếu như người còn không thể...”

Tiểu Bạch cắt ngang lời nàng: “Ta không cần người giúp.”

Phượng Nghi công chúa theo thói quen vân về tóc, khẽ nhếch miệng nói: “Vậy thì không giúp. Lòng tốt không được hồi báo, quên đi, ta đi đây.” Nói xong, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Tiểu Bạch vẫn lẳng lặng đứng đó như trước, không ngăn cản, cũng không có vẻ gì là muốn giải thích với ta. Ta cắn môi, cảm thấy trong lòng là lạ, có loại cảm giác xa cách như người ngoài cuộc bị gạt sang một bên. Hừ, hắn với công chúa là người một nhà, nhưng với ta lại giữ bí mật.

Cũng giống như trước đây, khi rút thăm chơi trò bắt quỷ, hắn cùng một đội với người khác, đứng ở phe đối lập với ta.

Có lẽ lâu thật lâu ta không nói lời nào, Tiểu Bạch rốt cuộc nhin không được, đi tới trước mặt ta, nhìn ta chằm chằm. Ta trừng mắt nhìn ngược lại hắn: “Nhìn cái gì? Từ nhỏ tới lớn mười sáu năm, còn nhìn chưa đủ à?”

“Ta nghĩ, vĩnh viễn cũng không đủ.” Thanh âm hắn trầm thấp tựa như tiếng thở dài.

Nghe được lời này, trái tim nhỏ bé của ta lại nhảy loạn lên... không thể nào? Hắn chưa từng nói những lời ám muội như vậy với ta. Hắn, hắn, là có ý gì?

Ta mở to hai mắt yên lặng nhìn hấn. Hấn nghiêng người, vén vạt áo choàng sang một bên, chậm rãi ngồi xuống cạnh giường. Tà dương rơi trên hàng mi đôi mày dài đậm, ánh mắt đen sâu thăm thẳm, tim ta lại đập mạnh, cảm thấy có chút không ổn.

Ta chưa từng thấy qua Tiểu Bạch nghiêm túc như vậy, nghiêm túc đến nỗi... Hình dung như thế nào đây, tuy rằng giờ phút này hấn ngồi bên cạnh ta, khoảng cách không đến một thước, nhưng lại giống như thực xa xôi.

Vì muốn xóa đi cảm giác lo sợ này, ta vội nắm lấy tay áo hấn, lắc lắc, dịu dàng nói: “Tiểu Bạch, ngày mai trước khi mặt trời mọc, người định làm gì?”

Hấn quay đầu lại, tiếp tục dùng vẽ mặt khiến ta tâm hoảng ý loạn mà nhìn ta, ta cố gắng trấn áp lại sự khác lạ trong lòng, liếm liếm môi nói: “Vậy... người và công chúa có chuyện gì không thể nói ta biết sao? Hay là...”

Ta còn chưa nói xong, thanh âm đột nhiên bị nuốt lấy.

Hấn đột ngột tiến đến sát mặt làm ta trở tay không kịp, trên môi truyền đến cảm giác mềm mại ôn nhu kỳ lạ, Tiểu Bạch cúi xuống hôn ta, bờ môi của hấn vô cùng lạnh lẽo.

Giây phút đó đầu óc ta trống rỗng.

Mãi đến khi ta ý thức được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhất thời cảm xúc giống như núi lửa bùng nổ, vội dùng sức đẩy hấn ra, lời nói không chút suy nghĩ cứ thế mà tuôn ra: “Người cư nhiên dám đối với ta như vậy, người không còn muốn sống nữa phải không, ta sẽ méc cha và mẹ ta, đứng rồi còn cha người nữa, người người điên rồi!”

Khóe mắt của Tiểu Bạch rõ ràng khẽ giật lên vì ba chữ cuối cùng trong lời nói của ta. Thế nhưng lúc này ta mặc kệ cảm xúc của hấn, cảm giác xấu hổ như bài sơn đảo hải(1) đang nhấn chìm ta, khiến ta không biết phải đối mặt thế nào với chuyện vừa xảy ra, bởi vậy chỉ có thể liều mạng thương tổn hấn: “Người đối với ta rõ ràng không có ý gì, tại sao lại làm như vậy với ta? Chuyện này nếu truyền ra ngoài ta làm sao còn có thể gả đi? Rõ ràng trước đây là người từ hôn, lại cùng công chúa thông đồng giả làm Liễu Họa Niên lừa gạt ta, vừa rồi còn đối với ta như vậy, Tô Tiểu Bạch! Người thật sự xem ta là con chó nhỏ, gọi thì đến đuổi thì đi sao? Thật quá đáng! Thật quá đáng, ta ghét người đồ chết bầm! Người cút đi cho ta! Ta không muốn nhìn thấy người nữa!”

Ta cầm gối hung hăng ném về phía hấn, vô tình trúng mặt hấn, sau đó dội ngược lại bên giường rồi toi xuống đất.

Mà Tô Hạnh, im lặng chịu đòn công kích đó, không nói lời nào, chẳng qua chỉ đứng dậy xoay người, chậm rãi nhặt gối lên, đặt lên giường ta, lại lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài. Từ đầu tới cuối, trên mặt đều mang theo biểu tình bình tĩnh đến gần như chết lặng.

Cuối cùng, một tiếng động nhỏ vang lên, cửa phòng từ từ khép lại.

Ta nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia, rõ ràng không muốn khóc, nhưng nước mắt lại chảy không ngừng.

(1) Bài sơn đảo hải: thành ngữ ‘dời núi lấp biển’

16. 15

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

16

Ta cùng Tiểu Bạch mặc dù là chỉ phúc vi hôn, nhưng nghiêm túc mà nói cũng không phải chân chính trên danh nghĩa là thanh mai trúc mã.

Tuy ta vẫn biết có một người như vậy, nhưng mãi đến năm bảy tuổi ta mới thực sự gặp qua hắn.

Phụ thân thọ yến, mọi người đến chúc mừng, tiểu hài tử sẽ không hiểu được mối quan hệ có lợi đằng sau sự náo nhiệt đó, chỉ cảm thấy ồn ào. Bởi vậy, sau khi ta bị gọi đến đại sảnh, tùy tiện nói vài câu may mắn mừng thọ phụ thân, liền tìm cơ lui ra ngoài, trong lòng chỉ muốn đi hậu viện thả diều.

Mà khi đó, có một thiếu niên cũng từ trong đại sảnh đi ra, hơn nữa, cứ lẻo đẻo theo ta.

Ta rốt cuộc không kiên nhẫn được, xoay người, hất mái tóc, trừng mắt nhìn thẳng vào hắn: “Ê, người đi theo ta làm gì?”

Hắn còn chưa đáp lời nào, bà vú bên cạnh đã vội vàng chạy tới, vừa giải thích vừa cười nói: “Chao ôi, tiểu thư, các người đang nói gì thế? Tiểu thư vẫn chưa nhận ra sao, vị này chính là tiểu công tử của Tô gia, hôn phu của tiểu thư, Hạnh thiếu gia đấy.”

Ta nghiêng đầu, nhìn hắn đánh giá từ đầu đến chân, chỉ cảm thấy người này trắng đến chói mắt, một nam hài, cư nhiên còn trắng hơn cả ta, lại còn mặc một bộ y phục màu trắng tới mừng thọ cha ta, đúng là điếm xấu!

“Ê, người chính là Tô Hạnh sao? Tốt lắm, đem ra đây!” Ta chìa một bàn tay đến trước mặt hắn.

Hắn sững sốt mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt khó hiểu, “Cái gì?”

“Tiền á!” Ta nói đúng lý hợp tình “Cha ta nói, người là vị hôn phu tương lai của ta, nếu người có thứ gì đều phải cho ta một nửa hoặc nhiều hơn. Trên người người mang theo bao nhiêu tiền? Mau chia cho ta một nửa!”

Hắn ngây ngốc đứng yên không nhúc nhích, ta không kiên nhẫn, tự tay sờ soạng tìm kiếm trong lồng ngực hắn cùng tay áo, quái lạ, sao trên người một phen tiền cũng không mang theo! Cha nói, nếu giao dịch bất lợi tuyệt đối không làm, cho dù thu không được nợ, mang cái lông ngỗng trở về cũng tốt.

Vì thế ta nghĩ nghĩ, sau đó tháo khối ngọc bội trên cổ hắn xuống: “Lấy cái này cũng được. Lần này ta bỏ qua cho người, nhớ kỹ lần sau khi đến phải mang tiền theo.”

Ánh mắt Tiểu Bạch nhìn ta lúc ấy, cả đời ta cũng không thể quên được

Tựa như vừa rời hắn ở trước mặt ta, dùng ánh mắt giống như vậy mà nhìn ta.

Kỳ thực một người như vậy xuất hiện trong cuộc sống của ta, bây giờ nghĩ lại, thực sự là tao ngộ thú vị của số mệnh. Ta và hắn sớm chiều ở bên nhau trong một thời gian dài, từ sau lần thọ yến, hàng năm mười hai tháng sẽ có ít nhất bốn tháng hắn ở lại Phượng Hoàng sơn trang. Chúng ta cùng nhau ăn cơm, cùng theo phụ tử học tập, còn cùng nhau ngủ.

Cho đến năm mười tuổi, bà vú nói chúng ta đều đã lớn, nam nữ hữu biệt, tách chúng ta ra.

Nhưng vẫn có rất nhiều thời gian cùng chơi chung với nhau.

Tuy ta và Tiểu Bạch ở chung với nhau nhưng cũng không thể nói là hòa thuận, ta thường xuyên châm chọc hắn, chế giễu, động chân động tay với hắn, những lúc ấy bọn hạ nhân đều chạy đến giúp hắn, chỉ trích ta, nói ta ức hiếp hắn. Ta vô cùng ủy khuất, mà ta càng ủy khuất, lại càng nhìn hắn không vừa mắt, càng châm chọc, chế giễu, động chân động tay với hắn.

Cũng như có một lần, ta đang thay quần áo, hắn đột nhiên đẩy cửa vào, ta sợ tới mức vội vàng che ngực thét chói tai. Hắn lập tức lùi về sau, nhưng đã không kịp, ta chụp lấy tất cả những gì có thể với tới, toàn bộ ném về phía hắn, mắng: “Đi ra ngoài! Đi ra ngoài, ai kêu người vào! Tên dê xồm này!”

Sau đó chạy tới khóc thê thảm với bà vú: “Ma ma, ma ma, Tiểu Bạch nhìn trộm con thay quần áo!”

Bà vú dở khóc dở cười: “Bình tĩnh bình tĩnh, đừng nóng giận, không sao đâu.”

“Sao lại không sao? Con bị hấn nhìn thấy hết rồi!”

“Cho nên hấn sẽ chịu trách nhiệm.” Bà vú cười tủm tỉm nói, “Hấn chính là vị hôn phu của con mà.”

Trời biết, ta vô cùng thống hận ba chữ kia!

Cũng bởi vì ba chữ kia, cha ta đối với hấn còn tốt hơn với ta!

Cũng bởi vì ba chữ kia, hạ nhân trong sơn trang đều nịnh nọt lấy lòng hấn có thừa, thậm chí quên mất chủ nhân chân chính là ta.

Cũng bởi vì ba chữ kia, rõ ràng là hấn chọc ta nổi giận, nhưng mọi người vẫn sẽ nói là ta ức hiếp hấn!

Tất cả mọi người cho rằng ta cố tình gây sự, nhưng không ai biết, kỳ thực, ngoài mặt ta vừa tức vừa giận, thực chất là che giấu những suy nghĩ rối bời cùng sự cô đơn khôn xiết.

Vô luận có làm chuyện gì quá phận đối với ta, người đó, cũng không bị trách cứ.

Cho nên hấn muốn nhìn ta thay quần áo, liền nhìn.

Hấn muốn từ hôn, liền từ hôn.

Hấn muốn lừa gạt ta, liền gạt.

Hấn muốn hôn ta, cũng không kiêng kỵ gì, liền hôn.

Ngoài mặt có vẻ như là ta trên cơ hấn, nhưng kỳ thực, người thật sự bị bắt nạt là ta, là ta mà, vậy nên ta chỉ có thể phô trương thanh thế, kiêu căng ngang ngược để che giấu con người nhát gan của mình thôi!

Ta vùi đầu vào trong chăn, mặc cho nước mắt vẫn chảy không ngừng.

Tô Tiểu Bạch... đáng ghét.

Đáng ghét đáng ghét đáng ghét!

17. 16

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

17

Nếu như có thể ngủ thì tốt rồi, không cần phải suy nghĩ, nên cũng không cần phải khổ sở và bi thương.

Nhưng có lẽ do ban ngày ngủ quá nhiều, bởi vậy, khi ta muốn ngủ tiếp thì phát hiện ra không tài nào ngủ được.

Nằm đếm đến con cừu thứ chín ngàn chín trăm chín mươi tám, ta dứt khoát xốc chăn ngồi dậy, quyết định không thể cứ để tinh thần tiếp tục đi xuống như vậy.

Ta là ai?

Ta chính là đại tiểu thư của Phượng Hoàng sơn trang!

Là người mà ai tới trước mặt ta đều phải khen tặng, lấy lòng, nịnh nọt, nâng niu – Hưởng đại tiểu thư.

Là nữ nhi bảo bối duy nhất mà Thiên hạ đệ nhất quỷ keo kiệt – Hướng Tiền cũng nguyện ý dùng hai vạn lượng hoàng kim mua vui cho ta khỏi đau lòng.

Thế thì sao ta lại có thể giống như tiểu oán phụ trốn ở trong chăn lấy nước mắt rửa mặt như vậy?

Được rồi, Tiểu Bạch có chuyện gạt ta, không chịu nói, cũng không sao, tự ta sẽ tìm hiểu! Cho dù ta không đủ sức, thì cũng còn mạng lưới người trên giang hồ của cha ta, cùng với các nhánh dưới rải rác khắp nước, lực lượng lớn như vậy, ta không tin tra không được rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó ta đến trước gương, chải tóc cẩn thận, vẽ lại lông mày, lau bỏ son phấn, vuốt y phục lại cho thẳng thớm, đi đến trước cửa, thở sâu, sau đó mở cửa phòng ra.

Bên ngoài là hàng lang uốn khúc thật dài. Không ngoài dự đoán, Tiểu Bạch đang ngồi tựa trên lan can, yên lặng ngắm nhìn bầu trời đêm, nghe thấy tiếng mở cửa, ánh mắt hần tự nhiên hướng lại đây.

Ta hừ một tiếng, cao ngạo ngẩng đầu lên đi ngang qua hần mà không dừng lại một chút.

Hần không nhúc nhích, cũng không nói gì.

Ta nghiêng rằng tức tối, người giỏi lắm Tiểu Bạch thôi, rốt cuộc không đi theo ta có phải không? Đến lúc này vẫn không chịu nói cho ta biết sự thật. Được, người đừng có hối hận, đợi ta tự mình tra ra cho người xem!

Ta cố tình bước nhanh hơn, trên mặt đất vẫn còn lưu lại hoa tươi mà hôm đó hai tiểu nha hoàn của Phượng Nghi công chúa tung xuống, hoa rời cành đã lâu, sao lại có thể vẫn còn tươi đẹp như vậy, nửa điểm cũng không héo tàn, cũng không biết là hái ở đâu tới.

Phòng của Liễu Họa Niên ngay sát vách phòng ta, ta đi thẳng đến trước phòng, đẩy cửa vào – trong phòng im ắng không có người.

Liếc mắt nhìn bài trí trong phòng, chăn màn vẫn xếp gọn gàng, nước trong ấm trà cũng đã nguội, xem ra ngay cả ở, nàng cũng chưa từng ở qua nơi này.

Hừ, sự việc bại lộ nên bỏ đi trước rồi sao? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, chờ ta phát động cả nước đào xuống ba tấc đất lôi người ra.

Ta thề với lòng, nhúu mày, bĩu môi, đang muốn xoay người rời đi, khéo mắt lại lướt qua một vật gì đó, nhất thời kinh ngạc...

Bên cạnh giường có một bàn để gương trang điểm, trên bàn đặt một tấm gương đồng, cũng giống như tất cả các căn phòng khác, đều là để khách nhân sử dụng khi rửa mặt chải đầu.

Giờ phút này, nhìn từ góc độ ta đang đứng, tấm gương phản chiếu hành lang dài bên ngoài.

Một hành lang dài trống trải.

Ánh trăng đêm lạnh leo chiếu vào một chỗ tróc sơn trên thành lan can, lộ ra nguyên bản là màu gỗ, phía dưới, sàn nhà được quét tước sạch sẽ, đằng sau là mảng sân khuất trong bóng tối.

... cảnh tượng như vậy thật ra vô cùng bình thường, cũng không có gì đặc biệt, thế nhưng trong mắt ta lại trở nên đáng sợ không nói nên lời, cơ hồ cảm giác tóc gáy trên người dựng đứng lên, dường như cổ ta tự có ý thức, từ từ quay lại...

Ngoài phòng, Tiểu Bạch ngồi trên lan can, ngay cả tư thế của ngón tay cũng không thay đổi. Trên mặt đất một mảng hoa tươi.

Ta cứng ngắc quay đầu lại nhìn về phía gương...

Trong gương là hành lang dài trống trơn, không có Tiểu Bạch, không có hoa tươi.

Một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, từ từ vọt lên cổ họng ta, cơ hồ làm cho người ta muốn thét lên, ta dứt khoát quay đầu lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Tiểu Bạch.

Ánh mắt kia như tuyết.

Tuyết lại thê lương đến thế.

“Người... người, người, người...” Ta giơ một ngón tay, run run chỉ vào hắn, nhưng không thể nào nói thành câu hoàn chỉnh, “Người người người...”

Hắn thoáng nhìn vào gương, ánh mắt lóe lên, dường như khê thổ dài. Sau đó từ trên lan can nhẹ nhàng nhảy xuống, vừa định nhấc chân bước về phía ta, ta lập tức hét ầm lên: “Dừng, đứng lại! Người đừng lại đây! Không được lại đây!”

Hắn quả nhiên dừng lại, chẳng qua ánh mắt ngày càng sâu thăm thẳm.

Cả người ta hết sức run rẩy, gần như bật khóc hét lên: “Người là ai? Người, người, người là người hay quỷ? Người là Tiểu Bạch sao? Tiểu Bạch, ta rất nhát gan, người đừng làm ta sợ mà...”

Hắn ngập ngừng trong giây lát, lại bước mấy bước về phía ta, ta vội vàng lui về sau, vừa định thét lên, lúc này, trên người hắn đột nhiên phát ra một luồng sáng, cơ hồ làm chói mắt ta, sau khi luồng sáng đi qua, hành lang dài trón trơn, Tiểu Bạch đã biến mất ngay trước mặt ta như thế.

Ta mở to mắt, hoài nghi là mình đang nằm mơ, hết thấy đều là ảo giác, có điều, ánh nắng ban mai đầu tiên xuyên qua màn mây, rơi xuống trên người ta... ngày đã lên.

Trời ạ, ta... gặp quỷ sao?

18. 17

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

18

Đến khi ta có thể cử động bình thường và suy nghĩ lại, quyết định đầu tiên chính là lao ra khỏi khách điểm, ngay cả khi tiểu nhị cầm đầu chạy phía sau gọi với theo ta: “Cô nương, cô nương, người còn chưa trả tiền phòng mà!” ta cũng không để ý.

Điều ta có thể làm chính là nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này.

Thật đáng sợ! Thật đáng sợ! Ta vậy mà lại gặp quỷ? Nói cách khác, Tiểu Bạch mà đêm qua xuất hiện trước mặt ta không phải là Tiểu Bạch thật? Nếu vậy trước đó thì sao? Không được, ta phải đi Tô gia tìm Tiểu Bạch!

Ta chạy ào vào một tiền trang, đưa hoa tai cho bọn hắn xem, sau khi chứng minh thân phận của mình, yêu cầu họ lập tức đưa ta đến Tô gia. Không hổ danh là người dưới trướng của phụ thân, làm việc hiệu quả rất cao, không đến ba canh giờ ta đã đứng ngoài cửa lớn của Tô gia. Lúc này ta mới nhận ra nguyên lai ta không đi đâu xa, nhiều ngày như vậy cũng chỉ lòng vòng trong phạm vi mười dặm gần Tô gia.

Mấy người gác cửa Tô phủ khi thấy ta đều có vẻ vô cùng kinh ngạc, nhưng ta mặc kệ họ, không đợi họ vào báo đã tự mình xông vào, bọn họ cũng không có biện pháp nào ngăn ta. Có người lập tức xoay người chạy đi, có người vây quanh ta, ta đều phớt lờ, chăm chăm vào mục đích tới đây của mình, vừa đi vừa nói: “Tiểu Bạch đâu? Ta muốn gặp hắn!”

Biểu tình của những người xung quanh ta đều vô cùng gượng gạo, một người nói: “Hướng tiểu thư, thiếu gia nhà chúng ta vừa đi ra ngoài, không có ở nhà.”

Ta lập tức đá hắn một cước: “Người dám gạt ta?”

Người kia ôm lấy chân, một người khác vội xoa dịu: “Tiểu thư tiểu thư, hấn không lừa người, thiếu gia thật sự không có ở nhà.”

“Ta không tin!” Ta lại đá ngã mấy người, đi dọc theo con đường mòn phía trước lót đầy đá cuội, băng qua hồ nước lớn, ba đình nghỉ mát, năm tòa giả sơn, bảy cổng vòm, cuối cùng tới trước một đình viện.

Trong viện nở đủ loại hoa dại không biết tên gọi, mấy gian nhà làm bằng trúc, thanh u không vướng bụi trần, bên cạnh nhà trúc còn có suối nước chảy róc rách, mang theo vẻ đẹp của thiên nhiên.

Phụ thân từng nói, từ chỗ ở của ba huynh đệ nhà họ Tô, có thể nhìn ra tính cách của bọn họ. Tô đại ca ở lầu cao, bởi vậy trời sinh tính tình cao ngạo, lạnh lùng; Tô nhị ca ở gian nhà thủy tạ, bởi vậy trời sinh tính lịch sự tao nhã phong lưu, còn chỗ ở của Tiểu Bạch giản dị tự nhiên nhất, phía sau là núi bên cạnh là nước, phụ thân đánh giá: “Người này tính tình khoáng đạt, đơn thuần và thân thiện, có thể là phu quân tốt của con ta.”

Có thể thấy phụ thân khôn khéo một đời, cũng sẽ nhìn nhầm. Nếu như Tô Hạnh thật sự tốt như người nói, thì làm sao lại có nhiều tiếng xấu trên giang hồ như vậy, lại vì sao mà lừa gạt ta hết lần này tới lần khác, làm ta thất vọng, lo lắng và khổ sở?

Phu quân tốt! Hừ, đi chết đi! Ngay cả chuyện giả ma giả quỷ mà cũng dám làm, hấn còn muốn bức ta điên lên như thế nào nữa mới chịu thôi?

Ta nổi giận đùng đùng, nghênh ngang đi tới đá văng cửa phòng, cửa phòng phát ra một tiếng lớn rồi ngã ầm xuống, bụi bay khắp nơi, bay cả vào mặt ta.

“Khụ khụ khụ...” Ta bị sặc, vội che mũi lại, sau đó nhìn quanh, trong lòng tự nhiên chùng xuống...

Phòng vẫn như trước, bài trí cũng không có gì thay đổi, có điều...

Bụi đất.

Bụi đất.

Bụi đất.

Đập vào mắt ta tất cả đều phủ một lớp tro bụi thật dày, cửa phòng ngã trên mặt đất, vừa lúc in thành hình cánh cửa. Ta kinh ngạc nhìn hết thấy những gì ở trước mắt, căn phòng này nhìn qua có vẻ như ít nhất đã mấy tháng không có ai ở... Sao lại thế này? Tô Tiểu Bạch mấy tháng nay đều không ở nhà sao? Hay là hấn đổi chỗ ở? Không thể nào! Hấn thích nơi này như vậy nhất định sẽ không dời đi. Hơn nữa, cho dù hấn dời đi, cũng không nhất thiết phải để bụi bám đầy phòng, Tô gia không nghèo, không đến mức ngay cả tiền để trả cho một nha hoàn thường xuyên đến đây quét dọn cũng không có chứ.

Vì sao lại vắng vẻ đến thế này?

Tay ta từ từ nắm chặt lại, sau đó chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm những người đi theo mình, mở miệng, thanh âm như rít từ kẽ răng thoát ra, từng chữ từng chữ một, vô cùng khô khốc: “Thiếu gia của các người đâu?”

Ánh mắt bọn họ nhìn về những hướng khác, chỉ duy nhất không dám nhìn ta.

Trong nháy mắt, ta chợt hiểu ra, lập tức xoay người, bước đi nghiêng ngả loạng choạng, những người đó vội đỡ lấy ta, nhao nhao khuyên can, nhưng ta không nghe thấy gì hết, trong mắt chỉ còn thấy con đường phía trước cong cong vẹo vẹo, khúc khúc chiết chiết thông đến cánh cửa phòng góc Tây Bắc.

Khi ta đến trước viện, run run rẩy rẩy đẩy cửa lớn ra, những tiếng nói phía sau lập tức biến mất, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại, sắc mặt xám xịt nhìn ta.

Ánh nắng mùa xuân vô cùng nhu hòa chiếu vào trong cánh cửa, lại như xua tan đi âm khí dày đặc bên trong. Một loạt các ngọn nến được sắp xếp ngay ngắn trước một loạt bài vị... Nơi này, là linh đường của Tô gia.

Mà giờ phút này, ta đứng trước cửa linh đường, nhìn bài vị xếp cuối cùng ở hàng thấp nhất...

“Trung nguyên tô môn đệ lục thập tứ đại tử tôn hạnh chi vị”

(Dòng dõi họ Tô ở Trung Nguyên đời con cháu thứ sáu mươi bốn bài vị của Hạnh)

Ta nghĩ chắc là mắt ta bị hỏng rồi, đầu óc ta cũng hỏng rồi, tất cả những gì ta thấy toàn bộ đều không đúng như vậy.

Bởi vì ta không thể chớp mắt, không thể lên tiếng, không thể nhúc nhích, thậm chí không thể suy nghĩ.

Chẳng qua ta chỉ chăm chăm nhìn như vậy. Không có cảm xúc gì. Cũng không thể biểu lộ cảm xúc gì.

Đến khi ra có thể cử động lại, suy nghĩ lại, chuyện đầu tiên ta làm chính là lần thứ hai xoay người, đi dọc theo con đường quanh co khúc khúc chiết chiết, trở lại nơi ở của Tiểu Bạch, trở lại căn phòng đầy bụi bặm kia, bắt chập trên người ta mặc y phục bằng tơ trắng thượng hạng, bắt chập từ nhỏ đến lớn ta rất sợ bẩn, bắt chập vẻ mặt thương hại cùng phức tạp của những người đi theo phía sau ta, cứ đi thẳng từng bước mà tiến vào trong.

Căn phòng đầu tiên, toàn là sách.

Trên giá sách cao dựng dọc theo vách tường là đủ loại sách được sắp xếp phân loại vô cùng chỉnh tề. Hơn nữa, khác với những người chỉ bài trí sách trong nhà, ta biết, mỗi một quyển ở đây, Tiểu Bạch đều xem qua.

Hắn thích nhất là đọc sách, trước đây ta thường xuyên nổi giận vì hắn bận đọc sách không chịu chơi trò tróc quỷ với ta.

Trên bàn học, giấy và bút mực được bày biện sắp xếp theo thứ tự, dưới mặt đất bên cạnh bàn có bình hoa rơi xuống, nhưng cắm vào đó không phải là hoa, mà là mấy bức tranh cuộn lại. Ta tùy tiện rút ra một bức, mở ra, trông ngược đập thành thịch khi nhìn thấy... bên trong họa, là ta.

19. 18

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

19

Kỳ thực Tiểu Bạch không thích họa ta, mỗi một nha hoàn trong Phượng Hoàng sơn trang hắn đều vẽ tặng một bức, chỉ duy nhất chưa từng họa qua ta. Bởi vậy, vào ngày sinh nhật năm mười lăm tuổi, ta không biết là mượn cớ uống rượu gây chuyện hay là vì cái gì khác, chạy vọt vào thư phòng của hắn, đem toàn bộ những bức họa của hắn xé hết, lại ầm ĩ nháo nhào, vừa khóc vừa giãy, sau đó say quá nên thiếp đi. Hôm sau tỉnh lại, đầu giường có treo một bức họa chân dung của ta. Bà vú kể lại, bởi vì đêm qua ta túm áo Tiểu Bạch hỏi: “Vì cái gì ngươi chưa bao giờ họa ta? Chẳng lẽ ta không đẹp bằng họ sao? Chẳng lẽ ta không phải thê tử mà ngươi muốn kết hôn sao? Ta đã chờ lâu như vậy, lâu như vậy, chờ ngươi chủ động mở miệng đến cầu ta cho ngươi họa, thế nhưng tại sao, tại sao ngươi còn không đến? Tại sao không họa ta? Tại sao?”

Ta không biết có phải bởi lần đó ta đã thất thố đe dọa hắn hay không, từ đó về sau, mỗi khi thay mùa hắn đều họa cho ta một bức, như là “Tích hoa xuân khởi thảo”, “Ái nguyệt dạ tri miên”, “Cúc thủy nguyệt tại thủ”, “Lộng hoa hương mẫn y”... Tóm lại mỗi một bức đều đủ chính thống, cũng đủ tục khí.

Nhưng lúc này đây bức họa ta rút từ bình hoa ra, không hề giống với tất cả những bức họa khác mà ta nhận được, đó là năm ta bảy tuổi...

Tóc tết đuôi sam, mặc chiếc váy màu xanh nhạt ngồi bên bờ hồ, hai chân đung đưa trong hồ, có vẻ như là đang nghịch nước, nhưng ánh mắt lại nhìn về nơi xa xăm, nét mặt mơ màng, có thể nhìn thấy nỗi ưu thương toát lên từ gương mặt xuyên qua trang giấy.

Bên cạnh có đề “Kinh hồng nhất miết”.

Qua bộ y phục này, ta nhớ lại đó hẳn là vào hôm thọ yến của cha năm ta bảy tuổi, ta đã không còn nhớ rõ, mà hẳn lại không quên chi tiết nào, tỉ mỉ đến nỗi ngay cả trang sức ta mang lúc đó là “Song ngư triển châu”, hẳn cũng có thể vẽ ra thật sống động.

Xoang mũi giống như bị gì đó chặn lại, khiến ta trở nên khó thở. Nhìn đến dòng chữ trên bức họa: “Tô tam tử – Hạnh, một đêm không ngủ vào ngày mừng ba đầu tháng mười hai năm Mậu Hợi.” Bức họa này... được vẽ sau khi Tiểu Bạch từ hôn vào một năm trước.

Ta vội lấy ra một bức khác, mở ra, lại lấy ra một bức, mở ra... tất cả những bức họa này bên trong đều vẽ ta.

Bảy tuổi, tám tuổi, chín tuổi... cho đến mười sáu tuổi.

Toàn là dáng vẻ khi ta không chú ý tới, lại trở nên sống động ở trong tranh, sau đó bày ra trước mắt ta, nhìn thấy những bức họa này, dường như ta thấy chính mình cứ như thế lớn dần lên sau mỗi năm, từ một đứa bé trở thành một thiếu nữ tuổi thanh xuân.

Hơn nữa, bức nào cũng đều không vui.

Kỳ thực trời sinh ta tính tình kiêu ngạo, lại rất được nuông chiều, ít nhiều cũng có điểm vô tâm vô tình, bởi vậy rất ít khi không vui, giờ phút này lại thấy bộ dáng của chính mình trong mắt người khác, thực ra là được vẽ vào trong tranh, nhất thời trong lòng cảm thấy phức tạp, không biết là vui hay buồn.

Bảy tuổi, mẫu thân qua đời. Thọ yến của phụ thân tuy rằng náo nhiệt, nhưng thiếu nữ chủ nhân tham dự, đối với người ngoài có lẽ không sao cả, nhưng với ta mà nói, bi thương không thể tả.

Tám tuổi, đầu bếp nữ mà ta thích nhất phải gả đi nơi đất khách, nghĩ đến sau này không còn được ăn món cá nấu đậu cay cay cùng với tôm chiên giòn, ta đã buồn trong một thời gian dài.

Chín tuổi, vệt trong nhà bị ta cho ăn nhiều quá nên lăn ra chết, dù hạ nhân đã đổi cho ta một con mới, nhưng chỉ có con vệt đã chết kia mới có thể gọi ta một tiếng “Nam Nam” – đó là cách xưng hô mà trước đây mẫu thân hay dùng với ta.

Mười tuổi, đi ra ngoài bị người ta cười nhạo có phụ thân là quỷ keo kiệt, tuy rằng lúc đó ta nổi giận quát mắng hẳn rồi cao ngạo ngẩng đầu bỏ đi, nhưng sau khi về nhà, vẫn nhịn không được mà khóc vì xấu hổ.

Mười một tuổi, bởi vì ta búống bình, ngã lăn từ trên lầu hai xuống, gãy một tay một chân, nằm dưỡng thương trên giường khoảng nửa năm mới khỏi hẳn, mỗi ngày đều bị cơn đau ồm tra tấn nước mắt lưng tròng.

Mười hai tuổi, bà vú hiểu rõ ta nhất qua đời, phảng phất như mẫu thân lại mất đi lần nữa, ta gào khóc, ba ngày ba đêm không ăn cơm, ai cũng không khuyên được.

Mười ba tuổi, lần đầu tiên có hồng triêu(1), ta đau đến chết đi sống lại, rồi lại cáu gắt với người khác, không dám nói với ai, chỉ âm thầm khóc, nghĩ rằng mình sắp chết.

Mười bốn tuổi, Tô đại ca mà ta ngưỡng mộ cưới tân nương, tân nương không đẹp bằng ta, cho nên ta rất khổ sở.

Mười lăm tuổi, Tô nhị ca mà ta ngưỡng mộ cưới tân nương, tân nương đẹp hơn ta, ta lại càng khổ sở...

Nhiều năm như vậy, thời gian như kim khâu, trong lúc đó đã khâu ta và Tiểu Bạch vào hai chữ duyên phận, khít khít khao khao như vậy, mà ta lại ngu ngốc đến tận lúc này vẫn không biết gì. Nhiều bức họa đến thế, mỗi một bức ta đều đau buồn, mà mỗi một lần đau buồn đó, đều không phải vì Tiểu Bạch.

Tranh cuộn đã lấy ra hết, dưới đáy bình hoa còn có gì đó, ta thò tay vào lấy ra, thì ra là một cái hộp, nhìn vô cùng quen mắt, sau khi mở ra, bên trong hé ra vật gì đó được xếp chỉnh chỉnh tề tề...

Đều là giấy gói kẹo

Đó là kẹo mà người khách đến từ Thiên Trúc tặng cho phụ thân, thông qua tay Tiểu Bạch giao cho ta, bị ta ăn ngón ăn nghiêng, lại không để ý mà vứt bừa giấy gói kẹo đi.

Ta nhìn thấy giấy gói kẹo trong hộp kia, hốc mắt vẫn khô khốc tựa như bị vật gì hung hăng đập vỡ, nước mắt dâng lên rồi cuộc không cầm lại được.

Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, người...

Đã chết sao?

Thật sự... đã chết sao?

“Chuyện gì... đã xảy ra?” Ta cầm giấy gói kẹo, quay lại nhìn thẳng vào bọn hạ nhân. Bọn họ do dự, khó xử, có điều không một ai lên tiếng. Đang kúc căng thẳng, một thanh âm từ xa xa truyền đến: “Ta đến nói cho mọi người biết chuyện gì đã xảy ra đây.”

Hạ nhân chen nhau lui về phía sau, chừa ra một con đường ở chính giữa. Nam tử mặc trường bào màu xanh ngọc từ từ bước đến, tựa như hạc trắng giữa đàn gà.

Tim ta thắt lại, run giọng nói: “Ô... nhị ca?”

(1) Hồng triều: nguyệt kỳ (làm con gái thật mệt hehe)

20. 19

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Nguyệt

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

20

Người tới đúng là nhị ca của Tiểu Bạch, là “Ngọc diện Tô lang” danh xưng Tô Viễn.

Ta hít hít mũi, lau nước mắt trên mặt, thấp giọng hỏi: “Nhị ca, Tiểu Bạch ở đâu?”

“Nó đã chết.” Hoàn toàn tương phản với dung mạo rực sáng như mặt trời ấm áp, giọng nói của hắn bình tĩnh đến lạnh lùng.

“Huynh gạt ta!”

Nét mặt của hắn không chút thay đổi, bình tĩnh nhìn ta, nói từng chữ một: “Nó đã chết.”

“Người, người, người hỗn đản!” Ta giơ tay tát hắn, mà hắn vẫn không nhúc nhích, cứ như vậy nhận một bạt tai của ta. Ta thở hổn hển, run run rẩy rẩy nhìn tay của mình, sau đó hai chân mềm nhũn, ngồi bệt trên mặt đất khóc lớn: “Tất cả các người đều gạt ta... Không thể nào! Không thể nào! Mấy ngày trước ta còn thấy hắn! Từ lúc đó tới giờ ta đều ở cùng một chỗ với hắn, bất kể khi nào ta muốn tìm hắn đều có thể tìm thấy, vậy mà bây giờ các người lại đem hắn giấu đi rồi, gạt người, gạt người...”

Tô Viễn khẽ thở dài, đưa tay ra đỡ ta: “Mọi người gọi ta một tiếng nhị ca, vì thế, ta sẽ không gạt mọi người.”

“Gạt người...” Thanh âm ta chuyển sang nghẹn ngào.

“Năm trước, dị tộc mưu toan hành thích công chúa, đúng lúc tiểu Hạng ở đó nên đã ra tay cứu giúp, không ngờ bản thân bị trúng kịch độc, mà giải được duy nhất lại bị người khác làm hủy đi. Nó tự biết không còn sống trên đời này được bao lâu nữa, sợ chậm trễ mọi người, cho nên lấy lý do kết hôn cùng công chúa để thoái hôn với mọi người. Công chúa vì cảm động và nhớ đến đại ân của tiểu Hạng nên ngầm đồng ý cùng nó lấy có này để từ hôn... chuyện này cha mọi người cũng biết.”

“Gạt người...” Ta vô lực phủ nhận. Nhưng trong lòng lại mơ hồ nhận thấy, có lẽ, đó là sự thật. Bởi vì người không bao giờ chịu thiệt thòi như phụ thân thì làm sao có thể để mặc cho người khác từ hôn, vứt bỏ nữ nhi bảo bối của người. Thế nhưng, ngày đó khi Tiểu Bạch đưa thư tới, phụ thân đọc xong, chẳng qua khẽ thở dài một mình.

“Sau khi từ hôn, nó ngày ngày tự nhốt mình trong phòng vẽ tranh, độc tính phát tác thường xuyên, cuối cùng ngay cả bút vẽ cũng cầm không được...”

“Gạt người...”

“Nó chết vào ngày hai mươi ba tháng trước. Bài vị mà muội thấy ở linh đường cũng không phải giả.”

“Gạt người...” Ta gạt tay hần ra, tự mình chống chọi lão đảo đứng lên, đi ra ngoài.

Tô Viễn gọi với theo: “Muội đi đâu?”

“Ta đi tìm công chúa. Ta muốn gặp Phượng Nghi công chúa!” Đúng vậy, chỉ cần tìm được Phượng Nghi công chúa, sẽ tra ra manh mối của tất cả mọi chuyện, ta chỉ biết hết thấy hết thấy những chuyện hoang đường, ly kỳ, không thể tưởng tượng được này, lại giống như vết cắt của lưỡi dao tra tấn ta, đến tận cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Ta giống như người đi trong bóng đêm, rốt cuộc cũng tìm được một tia sáng, cứ cố chấp tiếp tục đi về phía trước, không chịu từ bỏ.

Ta về đến nhà, khóc cầu phụ thân, người bất đắc dĩ phải đồng ý giúp ta dứt lốt để được thông qua, khi cái vị công chúa Phượng Nghi sống ẩn dật trong thâm cung kia triệu kiến ta, ta cảm thấy thất vọng.

“Phượng Nghi công chúa chỉ có mỗi người này thôi sao?” Ta hỏi vị thừa tướng đi theo giúp ta.

Thừa tướng vẻ mặt kinh ngạc đáp: “Cái gì? Còn có người thứ hai sao?”

Vì thế, cuối cùng ta vẫn không nói gì.

Thất hồn lạc phách rời khỏi cung, trở về nhà giống như cái xác không hồn. Tia sáng cuối cùng cũng đã biến mất, ta đột nhiên không biết mình đang ở nơi nào, lại đang đi về hướng nào.

Sau đó ta bỗng nhớ đến một chuyện.

Ta nhớ lần này rời khỏi sơn trang, vốn là định đi đến Tô gia tìm Tiểu Bạch, ai ngờ nửa đường đã gặp được hần. Ta nhớ hần ngồi phía trước đánh xe giúp ta, khi sơn tặc xuất hiện cũng không có người nào chĩa gươm giáo về phía hần. Ta nhớ lúc ở trong sơn trại hần muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Ta càng nhớ đến ngày hôm đó ở khách điểm, bên trong chiếc gương, không hề có hình ảnh của hần...

Từng sợi hồi ức đó tựa như nhả tơ dệt kén, quấn quanh ta từng vòng lại từng vòng, làm ta không cách nào hô hấp được.

Ta vô cùng tuyệt vọng.

Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng sợ hãi đến mức thành ra như vậy. Thân thể giống như bị lửa đốt, lại giống như trôi nổi trong nước, khó chịu vô cùng. Chính trong lúc cực kỳ bi thống đó, người gác cổng báo với ta có khách tới thăm. Ta lắc đầu, giờ này khắc này, ta không muốn gặp ai cả.

Người gác cổng đưa ra một vật, nói với ta: “Khách nhân kia nói, khi tiểu thư nhìn thấy vật này nhất định sẽ gặp hần.”

Trên tay hần là một chiếc lá.

Liều diệt.

.

Tim ta đập mạnh, đúng vậy, sao ta lại quên mất người này!

Tuy là sợi dây dẫn đến Phượng Nghi công chúa đã bị đứt, nhưng còn có Liễu Họa Niên mà! Chẳng qua ta không biết người tới tìm ta, là Liễu Họa Niên nào.

Ta một bên lo lắng, một bên vội vã chạy tới phòng khách, từ xa đã thấy một người chấp hai tay sau lưng đang quan sát bức họa vẽ trên tường. Nhìn sơ qua bóng lưng, cũng đủ khiến hồn phách đã tiêu mất hoàn toàn. Điều kỳ lạ chính là dù như thế nhưng ta không cách nào nhận ra người đó rốt cuộc là nam nhân hay nữ nhân.

... cho đến khi hắn xoay người lại.

Ta a lên một tiếng, chăm chăm nhìn hắn, nhất thời không biết xưng hô như thế nào.

Hắn nháy mắt: “Không nhận ra ta sao?”

Ta nhẹ giọng hỏi: “Phượng Nghi... công chúa?”

Hắn a lên một tiếng, vuốt mũi cười cười: “Tuy rằng nàng gọi ta như vậy cũng không sai, bất quá ta thích tên Liễu Họa Niên hơn.”

“Người... rốt cuộc người là ai?” Ta không dám kết luận người này là ai. Gương mặt là của Liễu Họa Niên, nhưng thanh âm lại xen vào giọng của công chúa hòa lẫn với giọng hắn, có chút quen thuộc, lại có chút không quen.

Hắn khẽ thở dài, nhẹ nhàng lột mặt nạ xuống hé ra một gương mặt, ta lại a lên một tiếng, đang muốn kêu lên hai chữ công chúa, lại thấy hắn gỡ xuống cái mặt nạ Phượng Nghi công chúa, cứ thế biến trở về thành Liễu Họa Niên.

Đổi tới đổi lui, giống như ảo thuật.

“Người là ai?”

“Ta có thể là bất cứ người nào mà nàng nhìn thấy.” Hắn ôn nhu trả lời.

Ta lắc đầu: “Ta không hiểu.”

Hắn bước mấy bước về phía ta, nghiêm mặt nói: “Hương đại tiểu thư, nàng tin trên đời này có quỷ không?”

Ta ngẩn ra. Tin sao? Kỳ thực vốn là không tin. Có điều, những chuyện gần đây đã trải qua khiến ta bắt đầu mơ hồ, nếu như không phải nói là chuyện ma quỷ thì cũng không có cách giải thích nào hợp lý hơn.

Thấy ta chần chừ, Liễu Họa Niên lại hỏi: “Nếu vậy, nàng tin trên đời này có thần tiên không?”

“Người muốn nói người là thần tiên?” Khi ta nói ra những lời này vốn mang đầy nghi ngờ, nhưng không ngờ hắn nghiêm túc gật gật đầu: “Phải.”

Phản ứng của ta chính là lập tức lui về phía sau ba bước lớn.

Hắn nhìn thấy ta sợ hãi như thế, bật cười: “Hương đại tiểu thư không sợ trời không sợ đất, ra là sợ thần tiên.”

“Ta... chỉ là sợ... sự thật.” Ta cắn môi, thanh âm hạ xuống.

Sắc mặt của hắn đột biến, yên lặng nhìn ta, không biết vì sao ánh mắt kia lại mang theo một chút thương xót.

Đúng vậy, ta sợ sự thật.

Tuy rằng ta thật sự không rõ đằng sau tất cả những chuyện lộn xộn này là sự thật kinh thiên động địa như thế nào, thế nhưng, ta có linh cảm sự thật kia sẽ vô cùng khó có thể chấp nhận. Hay nói đúng hơn, nếu chuyện không làm đau lòng ta đến thế, phụ thân ta cũng sẽ không hợp lại với Tô gia cùng nhau giấu diếm ta. Cho nên, tuy rằng ta khát khao muốn biết đến tận cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện tới nước này, đáp án sờ sờ trước mắt, ta lại bắt đầu sợ hãi.

“Nàng sợ cái gì?” Nghe thấy thanh âm của Liễu Họa Niên ở khoảng cách gần như vậy, lại mờ mịt xa xăm tựa như trong mơ. “Chuyện xấu nhất cũng đã xảy ra rồi, không phải sao?”

Đúng vậy, hắn nói rất đúng, chuyện xấu nhất cũng đã xảy ra... Tiểu Bạch đã chết. Trên thế gian này không còn gì đáng sợ hơn so với chuyện đó nữa, nếu vậy, ta cần gì phải sợ chứ?

“Vậy nên, chẳng lẽ nàng không muốn biết Tô Hạnh chết như thế nào? Lại vì sao sau khi chết, còn xuất hiện trước mặt nàng sao?”

Nước mắt ta chảy ra.

Thật là kỳ quái, rõ ràng tim không có đập nhanh hơn, rõ ràng thân thể không run rẩy, ta cảm thấy mình bình tĩnh như vậy, có điều, nước mắt lại tự chảy ra, hoàn toàn không chịu sự khống chế của ta.

Liễu Họa Niên thở dài: “Hắn vì ta mà uống mạng.”

21. 20

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

21

Ta ngơ ngác nhìn hắn, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể tiếp nhận, không thể suy nghĩ được gì.

Hắn nói hắn là Tán Tiên, tên gọi Hoài Lý, rất thích đi du ngoạn khắp nơi. Một ngày nọ đi đến Thiên Sơn Tuyết Phong, gặp một thiếu niên ngồi bên cạnh một tảng đá, vì thế hắn đến bắt chuyện, ai ngờ vô luận hắn đùa như thế nào, thiếu niên cũng không nói một lời.

Hắn chưa bao giờ bị con người xem nhẹ như vậy, càng quyết tâm muốn làm cho thiếu niên mở miệng. Bởi vậy, khi hắn phát hiện ánh mắt của thiếu niên dừng trên một bụi cỏ nhỏ, hắn nhỏ nhánh cỏ đó lên, cười nói: “Người muốn thứ này phải không? Vậy năn nỉ ta đi.”

Nhất thời sắc mặt thiếu niên đại biến. Mà càng không ngờ tới chính là, ngọn cỏ kia khi mọc trên mặt đất thì xanh mượt, vừa mới rời khỏi đất liền lập tức héo rũ.

Nguyên lai đó là Hoàn Linh Thảo trong truyền thuyết, mười sáu năm mới nở hoa, hoa chỉ có một đóa, có thể giải bách độc.

Thiếu niên trúng độc, đây là tia hy vọng cuối cùng.

Lại bị bóp chết bởi hành động ngả ngớn của hắn.

Thế là giải dược đã không còn. Tô Hạnh chết.

Hoài Lý thở dài: “Cả đời ta làm xằng làm bậy vô số, chỉ duy lần này, làm ta hối hận nhất...” Hắn còn chưa nói xong, hai tay ta đã vòng sau gáy hắn, ôm cổ hắn, hắn lộ ra vẻ kinh ngạc, khóe môi nhếch lên cười nói: “Hưởng đại tiểu thư, ta biết nàng rất thích ta, nhưng cũng không cần phải...” Lời còn chưa dứt, ta đã mở miệng cắn một phát trên cổ hắn.

Ta đã dùng sức mà cắn như vậy, thế nên đầu lưỡi lập tức cảm giác được vị ngọt.

Rốt cuộc hắn ý thức được ta không phải đang đùa, vội vàng đẩy ta ra, nhưng ta muốn cắn chết hắn, giá nào cũng không chịu nhả ra. Hoài Lý đẩy ra vài lần, không giãy dựa nữa, cũng không đẩy nữa, ngoan ngoãn đứng yên ở đó, đưa một bàn tay lên xoa xoa đầu ta, chậm rãi nói ba chữ: “Thực xin lỗi...”

Ta nức nở, rốt cuộc cũng không kiềm chế được run rẩy.

Bảo ta làm thế nào có thể chấp nhận sự thật như vậy?

Một vị thần tiên hết sức nhàm chán lại vô ý vô tứ.

Cũng không biết tại sao lại gây ra sự việc hết sức nghiêm trọng.

Quan trọng nhất là, Tiểu Bạch của ta vì thế mà chết đi!

“Của ta” hai chữ một khi một khi hiện ra thì không thể bình tĩnh trở lại. Đúng vậy, Tiểu Bạch là của ta. Từ nhỏ tới lớn, tất cả mọi người đều biết, chính hắn cũng biết, thực tế là ta cũng biết, chỉ là chưa từng thừa nhận qua.

Ta là người nhất gan, yếu đuối, lại ích kỷ, bởi vậy, rõ ràng có những chuyện bất tri bất giác đã thay đổi theo thời gian, trồng xuống đất, nảy mầm rồi nở hoa, nhưng ta vẫn cố chấp như trước, không chịu đổi mặt.

Ta... thích Tiểu Bạch.

Mười sáu năm trong đời, trừ phụ thân ra, không có người nam nhân nào quan trọng hơn so với hắn.

Chẳng qua là ta quá ngu dốt, rõ ràng là cái ta thích, lại sợ mọi người chê cười, sợ chính mình bị tổn thương, nên làm ra vẻ chán ghét và không cần, ta nghĩ như vậy là an toàn, là cân bằng, thế nhưng không biết rằng cuối cùng có một ngày ta sẽ mất đi hắn.

Ta sẽ mất đi Tiểu Bạch.

Ta, mất đi Tiểu Bạch.

Thật nguyện ý đổi toàn bộ bốc đồng và tùy tiện để quay về những ngày trước kia.

Nếu ta trở lại là Hướng Ti Vũ khi xưa, ta nhất định, nhất định phải hiểu tâm ý người khác hơn, nhất định, nhất định phải đối xử tốt với Tiểu Bạch hơn, sẽ không ghen tị, không ghét việc hắn thông minh hơn ta, không vênh mặt hất hàm sai khiến hắn, không lên cơn thất thường bắt nạt hắn. Nếu ta biết thời gian ở cùng hắn lại ngắn ngủi như vậy, nếu ta biết hắn cuối cùng sẽ rời bỏ ta mà đi, ta nhất định, nhất định sẽ hết sức trân trọng.

Thực xin lỗi... Thực xin lỗi, xin lỗi Tiểu Bạch.

Ta nhả răng ra, ôm Hoài Lý, khóc không thành tiếng.

Hoài Lý vỗ nhẹ lưng ta, trong lời trấn an có tiếng thở dài sâu kín: “Con người sau khi mất đi mới biết quý trọng... điều này thật không tốt, đúng không?”

Hắn rõ ràng là đang an ủi ta, nhưng ta nghe xong lời này lại càng bi thương.

“Ta tự biết mình lỗ mãng, làm hại tính mạng của Tô Hạnh, vì cố ý bồi thường nên đã dùng bằng hữu quý sai đánh cược, nếu như trên đời có sức mạnh to lớn nào có thể giữ hắn lại, như vậy hắn có thể không chết, hồi sinh. Thế nhưng, kỳ hạn chỉ có một tháng.”

Ta chấn động mạnh, ngẩng đầu lên từ trong lòng hắn.

Hoài Lý cười cười với ta, trong dáng cười có chút hiu quạnh: “Hắn là nhân loại đặc biệt nhất mà ta từng gặp, ta thực muốn biết, đối với hắn mà nói điều vướng bận nhất, tiếc nhất là gì. Vì thế ta vẫn đi theo hắn, phát hiện sau khi hắn trở lại nhân gian, chuyện đầu tiên chính là đi tìm nàng.”

Ta nhớ tới lúc ta mới rời khỏi Phượng Hoàng sơn trang không bao lâu, đụng phải Tiểu Bạch ngay trên đường, lúc ấy ta cứ tưởng là tình cờ gặp thôi, hóa ra là hắn đặc biệt đến tìm ta.

“Có điều không nghĩ tới...” Hoài Lý vừa cười, vừa nhẹ nhàng đùa cợt: “Hắn còn chưa nói với người việc cải tử hồi sinh, trước đó nàng đã nói nguyện vọng của mình với hắn – nàng muốn gả cho Liễu Họa Niên.”

Mặt ta nóng lên, dường như sự xấu hổ và hối hận lại bóp nghẹt tim ta, đau đến cùng cực.

“Hắn vốn có thể nói, nhưng lại không nói gì cả, cứ thế cùng nàng lên đường. Song ta lại không thể khoanh tay đứng nhìn, quyết định giả làm Liễu Họa Niên xuất hiện trước mặt nàng, đầu tiên là làm cho nàng thấy ta lạnh khắc mà sợ hãi, sau đó giả làm công chúa buộc nàng rút lui... Chỉ tiếc, thời gian ở nhân gian thật chẳng đáng tiền, thời hạn một tháng lại trôi qua quá nhanh. Mà nàng, thủy chung vẫn không lên tiếng giữ hắn lại.”

“Tại sao hắn lại không nói cho ta biết?” Nước mắt ta đã rơi đầy mặt. “Hắn rõ ràng có thể nói thẳng với ta! Ta...”

Hoài Lý thông thả ngắt lời ta: “Nếu hắn nói ra, nàng sẽ giữ hắn lại sao? Mà sở dĩ nàng giữ hắn lại, là xuất phát vì thương hại, hay là không thể không làm?”

Ta chấn động.

Ánh mắt Hoài Lý trong suốt vô hạn, sáng lên, phảng phất như có thể nhìn thấu ta: “Nàng không biết lòng mình, hay là nói, nàng căn bản không dám thừa nhận tình cảm của mình. Đúng vậy, Tô Hạnh thực chất đối với nàng luôn ngoan ngoãn phục tùng, nhưng hắn không thể vứt bỏ tự trọng của mình, ngay lúc nàng luôn miệng nói phải gả cho một nam nhân khác, nếu như hắn mở miệng nói ra sự thật, giống như là đang khấn cầu nàng yêu hắn. Nàng cảm thấy nếu đổi lại là nàng, sẽ nói ra sao?”

Ta nắm chặt tay mình, dùng sức như vậy, nên đầu móng tay đều đâm sâu vào trong thịt. Nhưng ta không cảm thấy đau, bởi vì giờ này khắc này, tim ta so với thân thể còn thống khổ hơn ngàn lần, vạn lần!

“Cho nên...” Hoài Lý xoa xoa đầu ta, dùng ngữ khí thật ôn nhu nói “Nàng đã bỏ lỡ cơ hội cứu hắn. Hướng đại tiểu thư, nàng đã bỏ lỡ.”

Ta nhảy từ trên người hắn xuống, quỳ rạp xuống đất, sau đó hai tay tự ôm lấy mình, không ngừng run rẩy. Thanh âm của Hoài Lý rõ ràng ôn nhu như vậy, lại có thể nói ra những lời tàn khốc như vậy.

Hắn vẫn yên lặng mà nhìn ta như vậy, tựa như nhìn một kẻ đáng thương. Nhưng sâu trong mắt lại lóe ra điều gì đó vô cùng phức tạp, những điều đó xoay tròn lại rồi chìm sâu xuống, làm hắn càng trở nên lãnh khốc hơn, đồng thời đột nhiên cũng làm ta bình tĩnh.

22. 21

Trúc mã không thanh mai

Tác giả: Thập Tứ Khuyết

Chuyển Ngữ: Tuế Nguyệt

Link:

22

Ta nắm chặt tay, gượng đứng dậy.

Hắn nhíu mày, có chút giật mình, vừa định mở miệng, ta đã nhào tới ôm chặt cánh tay hắn, cuống quýt nói: “Cho ta thêm một cơ hội nữa!”

“Hà?”

“Cho ta thêm một cơ hội, một lần, chỉ cần một lần nữa thôi! Để ta lựa chọn lại một lần nữa có được không? Để ta bắt đầu sửa sai có được không?”

Hắn lạnh lùng nhìn ta: “Nàng dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ cho nàng một cơ hội nữa? Lại dựa vào cái gì mà có cơ hội sửa sai?”

Ta không bị ngữ điệu lạnh như băng như sương của hắn dọa, kiên trì nói: “Ta biết là có! Nhất định có! Nếu không, nước đã đổ đi khó mà hót lại, bụi đã bay đi không thể trở về, nếu đã hoàn toàn vô vọng, người cất công đến nơi này chẳng lẽ chỉ để nhìn ta thống khổ như thế nào sau khi biết sự thật sao?”

Hắn yên lặng nhìn ta nửa này mới chậm rãi nói: “Có lẽ ta thật sự muốn nhìn nàng thống khổ nên mới tới đây.”

Tim ta đập mạnh một cái, nhưng vẫn lắc lắc đầu, cố chấp nói: “Ta không tin! Người đã làm chuyện nhảm chán một lần, nên đã liên lụy một mạng người chết oan, người sẽ không làm chuyện nhảm chán lần thứ hai! Sẽ không!”

Hoài Lý bật ra một tiếng cười nhạt: “Nàng cảm thấy nàng hiểu ta lắm sao?”

Ta nhìn chăm chăm vào mắt hắn, từng chữ từng chữ nói: “Tuy ta và người ở chung không lâu, từ đầu tới cuối người lại còn dối gạt ta, có điều, ta cảm giác được, người là người tốt.”

Hắn giận tái mặt: “Ta không phải người.”

Ta lập tức sửa lại: “Vậy thì là tiên tốt.” Lại nắm chặt tay hắn thêm vài phần: “Người nhỏ Hoàn Linh Thảo lên, là hành động vô tâm nhưng đã làm hại tới mạng người, nếu đổi lại là thần tiên khác, chết thì đã chết, thiên hạ không lúc nào là không có người chết, chỉ là một mạng người thì đã sao chứ? Thế nhưng người lại áy náy, chẳng những áy náy lại còn tìm cách sửa sai. Cho nên mới có cái gọi là một thág cơ hội.” Nói tới đây ta khở sở cúi đầu, nức nở nói: “Thế nhưng, thật không may, người và Tiểu Bạch lại gặp phải một kẻ ngu ngốc như ta, ta ngu ngốc nên đã không để ý, vô tình bỏ lỡ cơ hội cứu người mà người đã mất nhiều công sức như vậy mới có được. Thực xin lỗi! Ta biết ta sai rồi, cho nên, tuy rằng như vậy là làm khó dễ người, có điều, xin người một lần nữa có được không? Xin cho ta một cơ hội nữa. Lúc này đây, ta cam đoan! Ta cam đoan tuyệt đối sẽ không lãng phí, tuyệt không do dự, tuyệt không thất bại.”

Hoài Lý nhìn ta thật lâu, lâu đến nỗi ta sắp sửa tuyệt vọng, nhưng lại ra sức tự nhủ với chính mình, chưa tới thời khắc cuối cùng tuyệt đối không thể từ bỏ. Ta nợ Tiểu Bạch nhiều như vậy, lại sơ suất hại mất một lần cơ hội trở về nhân gian. Nếu như người Tiểu Bạch chọn lúc đó không phải là ta, mà là Tô bá bá, Tô bá mẫu, hay là người thân nào khác, tin chắc rằng những người đó đều sẽ giữ hắn lại. Chỉ có ta, ta ngu ngốc ích kỷ lại tự cho là mình đúng mới có thể mơ mơ màng màng, hồ đồ như vậy.

Hắn là Tiểu Bạch mà! []

Là Tiểu Bạch sớm chiều ở bên ta chín năm, đã được kết duyên với ta trước khi ta sinh ra!

Là Tiểu Bạch chẳng ngại yêu cầu của ta hoang đường nhảm chán như thế nào đều cố gắng giúp ta thực hiện!

Là Tiểu Bạch dù biết rõ nếu như ta không yêu hắn, hồn hắn sẽ quay lại địa phủ, nhưng vẫn mang ta đi tìm Liễu Họa Niên!

Ta, ta... Ta làm sao lại không thể không giữ hắn lại?

Ta khóc loạn lên, nước mắt nước mũi chảy không ngừng.

Rốt cuộc Hoài Lý cũng có phản ứng, giựt lại tay áo trước mắt ta nói: “Đại tiểu thư, cho dù ta là thần tiên có thể biến ra một bộ y phục mới, nhưng nàng cũng không cần phải lấy y phục của ta làm khăn lau mà.”

Miệng ta mếu máo, khóc càng dữ dội.

Vì thế hắn lại thở dài: “Được rồi được rồi, coi như ta sợ nàng. Thật chưa từng thấy qua nữ nhân nào nước mắt nhiều như vậy, khóc khó coi như vậy. Nghe ta nói đây, muốn cứu Tô Hạnh, thực ra vẫn còn một cách...”

Ta vui mừng nói: “Thật tốt quá!”

“Nàng khoan mừng vội, phương pháp đó vô cùng gian nan, nàng có làm được hay không vẫn còn rất khó nói.”

Ta nói như đinh đóng cột: “Nhất định có thể!”

Ta là ai? Ta chính là Hướng đại tiểu thư của Phượng Hoàng sơn trang – Hướng Ti Vũ! Chỉ cần ta hạ quyết tâm sẽ không có chuyện gì là không làm được! Hơn nữa, lúc này đây, vì Tiểu Bạch, ta càng nhất định nhất định phải làm được!

“Tốt. Nếu vậy,” Hoài Lý nói thực chậm, “Nàng phải đi Thiên Sơn Tuyết Phong đợi mười sáu năm.”

“Cái gì???!!!” []

Hoài Lý nói, độc Tiểu Bạch trứng phải còn nằm trong thân thể, cho nên, muốn Tiểu Bạch sống lại, trước hết phải giải độc. Hắn có thể dùng pháp thuật giữ cho thi thể Tiểu Bạch không bị thối rữa, cũng lệnh cho hồn phách Tiểu Bạch ngủ say, cứ như vậy Tiểu Bạch sẽ không thể luân hồi chuyển thế. Cùng lúc đó, ta đi Thiên Sơn Tuyết Phong chờ Hoàn Linh Thảo kia lại nở.

“Mười sáu năm mới có thể ra hoa.”

“Trong lúc đó nếu có gì sơ suất cũng sẽ khiến nó héo rũ.”

“Nguyên linh của Tiểu Bạch không bị hủy, mười sáu năm sau, hắn sống lại cũng chỉ có mười sáu tuổi như trước, mà nàng sẽ già đi. Nàng đã nghĩ kỹ rồi sao?”

Trước khi đi, Hoài Lý hỏi ta lần nữa.

Mà mỗi một lần, câu trả lời của ta đều giống nhau – “Ta nhất định có thể làm được.”

Tiểu Bạch, hiện tại ta đang ở Thiên Sơn Tuyết Phong, ngồi trên tảng đá người từng ngồi qua, chờ đợi đóa hoa người từng đợi qua.

Đám người thân thích trong nhà ta sau khi biết được ta muốn ở đây chờ mười sáu năm, tất cả đều đến ngăn cản ta, bọn họ nghĩ rằng ta điên rồi, nhưng trong lòng ta rất rõ ràng, ta không điên. Trong lòng ta, chưa bao giờ sáng suốt như vậy.

Nơi này rất lạnh, bất quá cũng không sao, phụ thân đã chuẩn bị cho ta áo lông ấm áp nhất, khi không lạnh lắm, ta tự chơi trò trốn tìm một mình. Đó là trò mà trước đây chúng ta thường xuyên chơi với nhau, khi đó ta cảm thấy rất chán, cuối cùng ta lại là quý, bị người đuổi giết. Hiện tại lại biết, nếu như phía sau có người nhìn người, đi theo người, kỳ thực là chuyện vui biết bao.

Tiểu Bạch, đợi sau khi người sống lại, người chơi cùng với ta nha? Thế nhưng, ta lại có chút lo lắng, đến lúc đó ta đã ba mươi hai tuổi, có khi nào già rồi không chạy nổi không? Gần đây ta soi gương, thấy mình mọc ra ba cọng tóc bạc, nguy rồi, có khi nào ta già đi nhanh quá không?

Nếu như ta già rồi, không còn đẹp nữa, người có còn thích ta không?

Bất quá, nếu như là Tiểu Bạch, nhất định sẽ thích ta nhỉ? Không biết vì sao ta lại nhận thấy như vậy. Tuy rằng khi nhận ra thì đã quá muộn, thật sự quá muộn.

Tiểu Bạch, mười sáu năm đầu, cảm ơn người vẫn luôn chăm sóc ta, yêu mến ta, chờ đợi ta.

Hiện tại, đến lượt ta chờ người mười sáu năm.

Mười sáu năm sau, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Đến lúc đó, câu đầu tiên ta muốn nói với người là...

Phu quân, mừng chàng đã về.

Hoàn

Lời dịch giả

Có bạn từng hỏi truyện này là SE hay HE, tùy cảm nhận của mỗi người, với mình thì nó là HE. Chỉ cần không phải mãi mãi không gặp được nhau thì đã là HE rồi :p

Cũng có bạn nói, qua 16 năm liệu TB có còn yêu TV không? Mình nghĩ, tình yêu không tính bằng thời gian, mà tính bằng trái tim mỗi người, có khi tính bằng một đời. ^____^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-khong-thanh-mai>